

Slavnost Krista Krále, C, Kodet

Na slavnost Krista Krále v cyklu C máme evangelium z Ježíšova ukřižování. Když Pána ukřižovali, nad jeho hlavu byl zavěšen nápis: Židovský král. Proto se mu vysmívali členové velerady a také vojáci a dokonce jeden ze zločinců se mu rouhal, ostatní přihlíželi zpovzdálí. Čím se Ježíš provinil? Především se provinil tím, že měl Boha za Otce. Neskrýval se s tím, naopak. A chtěl, abychom i my měli Boha za Otce. Zjevil tvář Boha bezmezně milujícího a milosrdného a hlásal Boha jako radostnou zvěst pro všechny. Jenže s přijetím té zvěsti docházelo k osvobození od Zákona a to se právě Zákoníkům a členům Velerady nelíbilo. Židovský král. De facto jediný skutečný král, který svou vládu začal uplatňovat zvláštním způsobem. Začal ji vykonávat z kříže, v té největší opuštěnosti, prázdnotě a ponížení. Tím, že odpouští a dává království zločinci. Ta moc, kterou vládne, je moc jeho lásky, lásky až na smrt. Zachraňuje nás tak, že bere na sebe trest za nás. Vojáci pokoušejí Ježíše slovy: Zachraň sám sebe. A tím se mu vysmívají. Po nich to opakuje i zločinec, když říká: Nejen sebe, ale i nás zachraň. Ježíš ale odmítá zachránit sebe, právě proto, aby zachránil nás. Dobře ví, tak jak to sám při jedné příležitosti řekl svým učedníkům: Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho. A obráceně: Nalezne ho ten, kdo ho ztratí. Je to největší životní pokušení. Kdy člověk z úzkosti a strachu ze smrti, myslí jen na sebe. Ježíš nás na prvním místě osvobozuje od tohoto strachu ze smrti. A ve smrti nám dává svůj život. Zajímavé, že ten druhý lotr pochopil. Tváří tvář Ježíšovu utrpení, způsobu, jak na kříži jedná, co říká, jak se chová, pochopil, kdo je to Ježíš. Uznal svou vlastní špatnost a otevřel se svojí prosbou pro dar záchrany. A dostalo se mu nádherné odpovědi: Dnes budeš se mnou v ráji. Dnes budeš se mnou. Proč? Protože se rozhodl být s tebou. Ježíš se rozhodl být s námi jako se zločinci ve všem, i ve smrti. A svým způsobem je z tohoto pohledu úplně jedno v jaké smrti. Rozhodl se s námi být v každém okamžiku našeho života. Proto my můžeme být s Ním. A v ráji bude jen ten, kdo s Kristem spojí celý svůj život a kdo mu dá i svoje hříchy.

Slavnost Krista Krále, C, 1.čtení a evangelium

Na jedné straně podřízení se králi Davidovi:
všechny kmeny přišly k Davidovi, aby byl jejich králem;
a na druhé straně vzpoura proti Králi Kristu a výsměch Ukřižovanému,
který je pravým a jediným Pánem všeho tvorstva:
*„všechno je stvořeno skrze něho a pro něho,
On je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm“.*

Je třeba vědomě a ochotně se podřídít. Učinit rozhodnutí:
Tebe, Pane, chci za Krále. Tebe budu poslouchat.
Udělalí jsme vůbec někdy takové rozhodnutí?
Nebo si žijeme jen tak nezávazně,
plujeme s proudem a bereme to, co se zrovna nabízí?

Věčný Pane všech věcí,
nabízím se Ti
s Tvou přízní a pomocí
před Tvou nekonečnou dobrotou
a v přítomnosti Tvé přesvaté Matky
a všech svatých mužů a žen nebeského dvora:
přeji si a toužím po tom
a je to moje dobře uvážené rozhodnutí,
když to bude jen k Tvé větší cti a chvále,
napodobovat Tě ve snášení veškerých urážek,
veškeré potupy a stejně tak chudoby,
jak skutečné, tak i duchovní,
jestliže mě Tvá Nejsvětější Velebnost
chce vyvolit a přijmout
k takovému životu a stavu.

Slavnost Krista Krále, C

Kristus je Král.

Ale jaký je to král, kterému se lze beztréstně vysmívat?

Jaký je to král, který sám sobě pomoci nedokáže

a musí se ho zastat jiný bezmocný člověk?

My toužíme spíše po jiném králi. Chceme takového krále, který se nebude tak bezvýznamně ztrácet v našem světě, který se účinně a rychle zastane svých věrných, se kterým bude nutno velmi vážně počítat a kterého se budou muset velmi obávat, kdo by si s ním chtěli něco začít.

Proč se tedy náš Král nechová královsky podle našich představ?

Ježíšovo království není z tohoto světa, není postaveno na měřítkách tohoto světa.

Kámen úrazu nespočívá v Ježíšově neschopnosti skutečně kralovat, ale naopak spočívá v naší neochotě vzdát se touhy po velikosti a moci už teď a tady. My nechceme být velcí s Ježíšem, my chceme být velcí před druhými, a proto se naše cesty s těmi Ježíšovými tak často a tragicky rozcházejí.

Rozhodně to není náhoda, že tohle vše jako první na Golgotě pochopí **zločinec**.

Nikoli velekněží – lidé moci,

ne vojáci - lidé síly,

ani kolemjdoucí – lidé vlastních cílů a plánů.

Jen ten, který už neměl žádnou moc, sílu ani budoucnost, dokonce ani sebe;

ten, který v tomto světě už nečekal nic a nezakládal si na ničem, ani na sobě,

právě on byl připraven přijmout vše ve světě Ježíšově.

Snad se nebudeme muset stát zločinci a nebudeme se muset nechat ukřižovat, abychom to pochopili také. Ale určitě se budeme muset s důvěrou a nadějí, naplno a beze zbytku vydat do Ježíšových rukou s touhou po nebeském království: pravdy, života, svatosti, milosti, spravedlnosti, lásky a pokoje.

P. Petr Vrbacký

Slavnost Krista Krále – A, B, C

Boží království jako cíl dějin

Křesťané jsou povoláni k tomu,
aby přetvářeli svět evangeliem pro poslední cíl,
kterým je příchod Božího království ve slávě vzkříšených.
Ale když se dnes mluví o poslání přetvářet svět,
jde často jen o časné přetváření světa pro cíl,
který není ve skutečnosti křesťanský poslední cíl.
Je pravda, že dějiny směřují k jistému cíli, protože znamenají určitý postup.
Avšak cíl, ke kterému směřují časné dějiny, může být jen cíl postupný,
je to cíl, ke kterému směřuje svět, který se stále mění a roste.
Nemyslí se konečný cíl, který je v Bohu stejným včera, dnes a navěky.
Církev nás varuje, abychom cíl časného poslání křesťana
nesměšovali s pozemským příchodem Božího království.
V časném boji je nutno být připraven trpět pro spravedlnost,
ale tento boj si nečiní nárok, že definitivně odstraní zlo,
ani že povede k definitivnímu triumfu dobra.
Tento boj se vede, aby se co nejvíce zabránilo postupu zla
a aby se co nejvíce uspil postup dobra ve světě.

Journet, Zlo

Protože navždy trvá dlouho, str. 21:

„Úsilí, které člověk vyvíjí se zřetelem na božskou intimitu, je znamením, že nás Bůh chce obdařit onou intimitou!
Je to evidentní, protože samo úsilí nám je dáno Bohem.
Každý krok, který děláme, nám dokazuje, že cesta je již Bohem připravena.
Každý volný akt, jehož prostřednictvím volíme sjednocení s Bohem, je znamením, že jsme již byli vybráni pro toto božské privilegium.“

Simon, Nový Teolog:

Kriste, Ty sám jsi nebeským královstvím.
Zemí, jež byla zaslíbena všem pokorným.
Ty jsi pastvinou ráje, večeřadlem Božské Hostiny.
Ty jsi místností nepopsatelné Svatební Hostiny.
Bohatě prostřeným stolem pro všechny lidi.

Kriste, neopouštěj mě v tomto světě,
neboť miluji Tebe jediného,
i když jsem Tě dosud nepoznal.

Od Tebe očekávám sílu k zachovávání Tvých přikázání
– já, který se zmítám ve víru svých vášní
a který Tě dosud neznám.

Vždyť kdo z těch, kteří Tě skutečně poznali,
touží po slastech tohoto světa?
Kdo z těch, kteří Tě milují, bude hledat nějakou jinou rozkoš
nebo v sobě bude cítit touhu hledat nějakého jiného přítele?

Bože, Stvořiteli vesmíru, který jsi mi dal všechno, co je dobré
laskavě se smiluj nad mou ubohou duší.

Dej, ať správně rozlišuji,
abych se nenechal přitahovat ničím jiným než Tvými věčnými dobry.

Budu Tě milovat celým svým srdcem,
budu usilovat jediné o Tvou slávu
a už se nebudu starat o slávu lidskou,
abych se s Tebou mohl zcela spojit jak nyní, tak po své smrti,
a mohl kralovat s Tebou, Kriste,
který jsi z lásky ke mně přijal tu nejpotupnější smrt, jaká existuje.

Pak budu nejšťastnějším ze všech lidí.

Amen, tak ať se stane, Pane, nyní i na věky.

sv. Augustin

Co tedy má dělat křesťan?

Má využít světa, ne být jeho otrokem.

Co to znamená? Znamená to mít, ale jako by neměl.

Tak to totiž říká apoštol (1 Kor 7,29-32):

Bratři, čas je krátký.

Proto ti, kdo mají manželku, ať žijí, jako by ji neměli,

a ti, kdo pláčou, jako by neplakali,

a ti, kdo se radují, jako by se neradovali,

a ti, kdo kupují, jako by jim nemělo zůstat nic,

a ti, kdo užívají tohoto světa, jako by ho neužívali,

neboť tento viditelný svět pomíjí. Rád bych, abyste byli bez starostí.

Kdo nemá starosti, s klidem očekává Pánův příchod.

Co by to bylo za lásku ke Kristu, kdybychom se báli, že přijde?

Bratři, nestydíme se? Milujeme Ho, a bojíme se Jeho příchodu!

Ale milujeme Ho opravdu, nebo víc milujeme své hříchy?

Stále máme na vybranou.

Chceme-li opravdu milovat Toho, který má přijít potrestat hříchy, musíme pravdivě nenávidět celý svět hříchu.

Ať chceme nebo ne, On přijde.

Ovšem ne hned; to však neznamená, že nepřijde.

Přijde, až Ho budeme nejméně čekat.

Budeš-li připraven, nebude ti vadit, žeš předem přesně neznal tu chvíli.

Guerric z Igny:

Člověk byl stvořen k tomu, aby sloužil svému Stvořiteli.
Je pro tebe něco vznešenějšího a čestnějšího než sloužit Tomu,
kdo tě stvořil a bez Něhož bys vůbec neexistoval?

Co by mohlo být vznešenější,
uvážíš-li, že taková služba se rovná královskému panování?
Člověk řekl svému Stvořiteli: „Nebudu Ti sloužit“.

Stvořitel však řekl člověku:

„Odpočín si, vezmu na sebe tvoje neduhy a přijmu za své tvé slabosti.
Použij mne podle svého uvážení a podle svých potřeb.

Jednej se mnou nejen jako s nějakým otrokem, nýbrž jako se svým oslem.
Jestliže ty jsi znaven, Já tě ponesu, abych tak byl první, kdo naplňuje můj
zákon, který praví: *Jeden druhého břemena nese*.

Kdyby tě někdo odváděl do otroctví a chtěl tě prodat,
hle, jsem tady, abych se nechal prodat místo tebe.

Jsi-li nemocný a bojíš-li se smrti, Já jsem ochoten zemřít místo tebe,
aby Má Krev pro tebe byla lékem, který ti dá život.“

To je dobrý a věrný služebník.

Ty jsi skutečně sloužil, sloužil jsi věrně a doopravdy,
sloužil jsi trpělivě, velkodušně a bez výhrad,
protože ses jako obr vydal cestou poslušnosti.

Učinil jsi to bez nařikání a při bičování jsi neotevřel svá ústa.

Jak ohavná a zavrženíhodná je lidská pýcha, která se staví zády ke službě!

Tato pýcha nemohla být zahanbena důrazněji než příkladem služby,
a jaké služby! Služby, kterou vykonal sám náš Pán!

Kéž by tento příklad služby člověka opravdu proměnil!

Kdyby člověk alespoň projevoval vděčnost za tolik dobrotivosti!

Ale zdá se mi, jako kdybych stále slyšel Pánův pláč nad lidskou
nevďěčností.

Ano, Pane, Ty jsi vytrpěl nesmírně mnoho proto, abys mi prokázal velkou
službu. Bylo by opravdu spravedlivé, kdyby sis alespoň nyní opravdu
odpočinul a kdyby Ti Tvůj služebník skutečně sloužil. Nyní je řada na nás.

Ty jsi, Pane, slavně zvítězil, zvítězil jsi nad vzbouřencem!

Vzpínám k Tobě své ruce a pokládám se pod Tvé jho.

Dovol mi, abych Ti mohl sloužit,

abych pro Tebe mohl něco vytrpět, protože se Ti chci podobat.

* * *

Jiskry 13.11.:

Mučivá pochybnost, trvá-li krátkou dobu, zvláště na počátku obrácení, přinášívá duši obírající se duchovními věcmi nemalý prospěch.

Kdo nikdy nepochybuje, nikdy nedospěje k pravému poznání věcí.
Kdo si v záležitostech své duše nepřipouští starostí a nemyslí na ně,
nikdy sebe opravdově nepozná.

Útlé svědomí je jako oko.

I drobounký prášek nebo jemný chloupek se ho nemile dotkne
a nedá mu pokoje, dokud se z něho nevyjme.

Svědomí však otupělé je zatvrdlé jako mozol a necítí ani břevna.

Je známkou rozvráceného zdraví, necítí-li nemocný bolest.

Maje za to, že je s ním velice dobře, tone právě v nejhorším nebezpečí.
Ó kéž by duše mnohých netrpěly tak často podobnou spavou nemocí.

Jak pečlivě bývá účtování v časných věcech!

Všecko, všecičko se co nejpečlivěji odvažuje!

Jen duše je v našich očích tak bezcenná, že nezasluhuje vůbec péče.

Jiskry 16.11.:

Čím důkladněji poznají představení vnitřní stav svých podřízených, s tím větší pílí, láskou a starostlivostí budou jim moci pomáhat.

Lidské srdce je hluboké a nevyzpytatelné (*Jer 17,9*).

Nikdy je neprozkoumáš až na dno, stále ti zůstane skryté, dokud se ti samo neotevře. Uzavírá je zámek tak uměle zhotovený, že nikomu není otevřeno, leč komu chce samo.

Člověk může být donucen k práci, k mukám, ba i k smrti proti své vůli, ale žádné násilí, žádné úskoky jej nepřinutí, aby prozradil tajemství srdce, leč že sám chce.

Bez znalosti vnitřního člověka
dopracuje se výchovná práce zrovna tak malých výsledků,
jako úsilí lékaře o šťastné vyléčení nemoci, které nezná.

Zevnější znamení klamou, buď že jsou zkreslena přetvářkou
a že si je člověk bere jako divadelní šaty pouze na čas,
anebo že jedno a totéž znamení může být znakem opačného smýšlení.
Tak mrak je známka buď ohně nebo vroucí vody.

* * *

Vladimír Neuwirth II, str.: 291:

**Není možné budovat dílo s člověkem,
který skrývá svou vnitřní tvář.“**

* * *

Ať je pochválen Bůh všemohoucí v Nejsvětější Trojici. Amen.

Slavnost Ježíše Krista, Krále – C, 2013, Rok víry (konec)

Dnes končí Rok víry, který zahájil papež Benedikt XVI. 10. října minulého roku při 50. výročí zahájení II. vatikánského koncilu. Církev naší vlasti k Roku víry připojila oslavu 1150 let od příchodu sv. Cyrila a Metoděje.

Dar víry je dar milosti Boží. Němečtí misionáři, kteří působili na našem území před příchodem Cyrila a Metoděje, připravili lid Nejsvětější obětí, i když jim nebylo rozuměno. Proto Cyril a Metoděj měli takový úspěch.

Ona božská víra je čímsi nesmírně velikým a nádherným, a pokud ji svět nepovažuje za něco velikého, je to tím, že „úzká prsa bezbožných nemohou pojmout velikost víry“. Svět míní, že víra je vhodná pouze pro nezralé a nevzdělané, že je známkou slabosti a omezenosti. Opak je pravdou, víra je životní silou velkých duší. Božská víra je nejvznešenějším a nejdůstojnějším aktem rozumného a moudrého člověka, jenž se sjednocuje a podřizuje nejvyššímu a neomylnému rozumu, který zjevuje své pravdy pomocí zřetelných a neomylných znamení.

K tomu, abychom mohli uvěřit, je nezbytné uznat, že k nám promlouvá sám Bůh. Pokud Bůh neosvětluje svým tajemným způsobem naše nitro, jestliže by se k nám nadpřirozeným způsobem nepřiblížoval, a nedal zároveň s tím našemu srdci nový vnitřní sluch, pak bychom nebyli schopni pochopit a uznat jeho slovo způsobem, který je nutný k onomu letu svaté víry. Tato nadpřirozená přitažlivost milosti není slepá a temná, nýbrž jasná a osvětlující, v níž se nám nadpřirozený cíl ukazuje v celém lesku své nádhery a mocně nás k sobě vábí. Bůh milostí osvětluje oči, našeho srdce, otevírá jeho duši, abychom věděli, a to nadpřirozeným způsobem, komu jsme uvěřili.

Uvěřit znamená přijmout v poslušnosti Boží zjevení, ne vytvářet nějakou mentální skutečnost. Není tu místo pro kreativitu, vytváření něčeho nového, jako je tomu třeba v umění. „Kreativita“, která se nedrží osvědčeného, vede zpravidla k bludům.

Úvodní slovo kréda „Věřím“ není mou odpovědí na otázku po mých názorech na Boha a jeho existenci. Články kréda jsme povinni výslovně věřit, ne jen mít „důvěru“ v Boha. Předmětem víry není

abstraktní citová víra v Boha, ani pouze dogmata, ale i zásady správného jednání tedy morální pravidla.

Víra není hledáním a tendencí. Víra je jistotou poznání božských věcí, protože Bůh nemůže klamat. Kdo dává přednost hledání před jistotou víry, ukazuje svou pýchu, která preferuje aktivitu svého já. Neustálé hledání také nasvědčuje o nedostatečném smyslu pro pravdu. Víra ale potřebuje očisťování, podobně jako láska, aby se neopírala především o to, že se u Boha cítím dobře.

Katolická víra má dvojí nepřátele: první ji pronásledují, druzí se od ní odvracejí; druzí jsou silnější. První se jitří proti víře, ale jejich jitření vychází z divení, a toto divení jest velmi spravedlivé a velmi spasitelné. Druzí vůbec nezamýšlejí na katolickou víru útočit.

Vůbec jich nezajímá, zdá se jim, že si jen hrají se slovy a jmény; je třeba se více obávat těchto morových katolíků než nepřátel, kteří prolévají krev mučedníků.

Na konci roku víry si můžeme položit otázky:

Děkuji Pánu Bohu za to, že jsem dostal dar víry, dar křtu?

Zajímá mě o svoji víru, o svoje náboženství?

Čtu si katechismus?

Proniká víra celý můj život?

Nejsem věřícím jen 45 minut v neděli v kostele?

Jsem pro katolickou víru ochoten žít a zemřít?

SLAVNOSTNÍ ZAKONČENÍ ROKU VÍRY

VYZNÁNÍ VÍRY

Celebrant: Dnes o slavnosti Krista Krále vyvrcholil Rok víry, v němž jsme usilovali o hlubší poznání víry i věrohodnější život podle ní. Úkol být svědky víry dostal každý z nás ve křtu a v biřmování. Přihlasme se nyní hrdě ke svému Králi a vyznejme každý sám za sebe víru církve, která je dědictvím našich předků a za kterou neseme zodpovědnost.

Na následující otázky odpovězte třikrát hlasitě „věřím“.

Celebrant: Věříte v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země?

Věřím.

Celebrant: Věříte v Ježíše Krista, jediného Božího Syna, našeho Pána, který se narodil z Panny Marie, byl ukřižován a pohřben, vstal z mrtvých a sedí po pravici Otcově?

Věřím.

Celebrant: Věříte v Ducha Svatého, Pána a dárce života, v Ducha, který mluvil ústy proroků, byl dán apoštolům a stále oživuje církev Boží?

Věřím.

Celebrant: Věříte ve svatou církev obecnou, společenství svatých, odpuštění hříchů a život věčný?

Věřím.

Celebrant:

Tak věříme, tak věří církev.

Tak věřili naši patroni a předkové.

Tak věřili svatí mučedníci,

kteří pro svou víru prolili krev v dějinách naší vlasti,

i totalitách minulého století.

Tak věří i ti, kteří jsou dnes a každodenně v různých částech světa

mučeni, vysmíváni a zabíjeni pro víru v Krista.

Tuto víru spolu s nimi vyznáváme, při své víře stojíme

a ona je naší silou v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Všichni: Amen.

V obnovené víře, kterou jsme právě vyznali, a s velkou důvěrou se nyní obraťme se svými prosbami k našemu Pánu Ježíši Kristu, Králi nebe i země.

Prosímě Tě, Pane Ježíši Kriste, Králi nebe a země!

1. Dej, abychom na přímluvu sv. Cyrila a Metoděje svou víru statečně vyznávali a věrně podle ní žili.
2. Abychom na přímluvu svatého Václava dosáhli míru a pokoje v naší zemi.
3. Abychom na přímluvu svatého Vojtěcha byli vedeni ke Kristu dobrými biskupy a kněžími.
4. Aby si naše mládež na přímluvu sv. Víta zachovala čistá srdce.
5. Abychom na přímluvu svatého Prokopa vždy přemohli d'ábelská pokušení.
6. Abychom na přímluvu svaté Zdislavy vzorně vychovávali děti v rodinách.
7. Abychom na přímluvu svaté Anežky prokazovali bližním milosrdnou lásku.
8. Abychom na přímluvu blahoslavených pražských mučedníků měli odvahu odmítat požitkářský způsob života.
9. Abychom na přímluvu sv. Norberta správně sloužili u oltáře.
10. Abychom na přímluvu sv. Josefa zemřeli v milosti posvěcující a byli uvedeni do vlasti nebeské.

C. G. Jung:

Pohled na zlo zapaluje zlo v mém srdci (v srdci pohlízejícího).

Journet:

Tváří v tvář zlu, které existuje ve světě,
(nebo které očekáváme před příchodem Krista Soudce),
lze zavřít oči a stáhnout se do sobectví.
Dopadne to tak pokaždé,
když se neodvažujeme podívat na zlo zpříma očima víry.
Jen pohled s vírou:
to pak je pokaždé pohled na zlo výzvou ke svatosti.
Jestliže jsme pochopili tohle, máme klíč k pochopení Ježíše.
Držte se a pomyslete na to,
že staví-li vás Bůh na taková místa,
má k vám důvěru.
Pán Bůh nás pokaždé postaví do středu dramatu světa;
a je to od Něho milost.
Jestliže se očima víry díváme na problém zla takto,
pak naše víra může jenom růst:
pohled na zlo člověka buď zatvrdí a znecitliví,
anebo ho přiměje nahlas volat k nebi.
Všechnu tragédii světa přineste k Ježíšovým jeslím, k Ježíšovu kříži,
kde se v nejvyšší míře zjevují zároveň něha i bolest.
Pohled na zlo má v srdci křesťana
zapalovat touhu po blízkosti Ježíše–Spasitele.
„Jenom Ježíš! Nic než On!
Zrnko písečné je tak nepatrné, že kdyby chtělo otevřít své srdce ještě
někomu jinému kromě Ježíše, nemělo by tam již místa pro svého
Miláčka...” (Terezie z Lisieux)

Slavnost Krista Krále - C

Origenes, Komentář k Matoušovu evangeliu

Syn Boží je Králem nebes.

Protože je Pravda sama, Moudrost a Spravedlnost,
právem tvrdíme, že je s královstvím ztotožněn.

Toto království nesídlí ani pod námi, ani nad námi,
ale ve všem, co se nazývá „nebe“.

I kdybys odstranil úryvek v němž čteme:

jejich je království nebeské (Mt 3,5),

přesto by bylo možné tvrdit, že jejich královstvím je sám Kristus.

A to od okamžiku,

kdy rozšířil svoji moc dokonce na každou myšlenku těch,
kteří už nejsou otroky hříchu.

Hříchu, který se naopak stává pánem ve smrtelném těle těch,
kteří se mu oddali.

Když říkám, že Kristus je u někoho i pánem každé myšlenky,
mám tím na mysli to,

že kdekoli se vyskytuje spravedlnost, moudrost, pravda a další ctnosti,
tam Pán vykonává svou moc v těch,

kteří se sami stali „nebem“ a obrazem toho, co se v něm nachází.

Slavnost Krista Krále - C

Origenes: O modlitbě

Podle slov našeho Pána a Spasitele

*Boží království nepřichází tak, že by se dalo pozorovat,
ani se nedá říci: Hle, tady je! nebo tam je!*

Neboť Boží království je mezi námi.

Vždyť to slovo je blízko, téměř v našich ústech a v našem srdci.

Proto je jasné, že každý, kdo se modlí za příchod Božího království,
modlí se nepochybně za to Boží království, které má v sobě:
aby v něm vzešlo, neslo plody a nabývalo dokonalosti.

Neboť v každém svatém kraluje Bůh

a každý svatý poslouchá Boží zákony, plné Ducha,

a Bůh v něm přebývá jako v dobře spravované obci.

Vždyť je při něm neustále Otec

a spolu s Otcem kraluje v takové doko nalé duši Kristus podle slov Písma:

Přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.

O Božím království je třeba si uvědomit :

Jako nemá spravedlnost nic společného s nepravostí

a jako se světlo nesnáší s temnotou a Kristus s Belíálem,

právě tak nemůže být Boží království pohromadě s královstvím hříchu.

Chceme-li proto, aby v nás kraloval Bůh

ať v našem smrtelném těle nevládne hřích.

Ať v nás vládne Kristus,

dokud se všichni jeho nepřátelé, kteří jsou v nás,

nestanou *podnoží Jeho nohou,*

a dokud z nás nezmizí každá jiná vláda, síla a moc.

Slavnost Krista Krále, C, Co je mým křížem?

Jsou dva kříže, dva druhy utrpení v našem životě.

Jeden z nich je zasloužený, protože představuje plody našich hříchů.

V něm pouze neseme opodstatněný trest za své činy.

Toto utrpení však nelze pokládat za Kříž,

který by vyjadřoval přímo Boží vůli.

Bůh si lidské utrpení nepřeje.

Ve věčnosti, která bude znamenat dokonalost, nebude utrpení ani kříž.

Trpíme-li kvůli vlastním hříchům,

zve nás Bůh k vnitřnímu obrácení a odstranění tohoto utrpení.

Hřích štěstí pouze příslibuje, ve skutečnosti však plodí jen utrpení a smrt:

mzdou hříchu je smrt (Řím 6,23).

Utrpení samo v sobě totiž neobsahuje spásnou moc, ale pouze ničí a zabíjí.

Jedině utrpení ve spojení s trpícím Ježíšem má pro nás očišťující spásnou moc.

Boží milost proměňuje utrpení v nástroj

a místo dokonalejšího sjednocení s Ním.

Trpíme-li, měli bychom rozlišovat a zkoumat své svědomí:

jaká je spojitost utrpení s mým způsobem myšlení,

mým způsobem bezprostředních reakcí a jednání;

zvláště pak s mými životními postoji a návyky.

Pokud v nás existují nerozlišené postoje pýchy,

komplexy méněcennosti, nezvládnuté strachy, určitá životní

lehkomyslnost,

urazenost a sebelítost vzhledem k bližním a postoj vzdoru proti Bohu,

zůstanou uvedené postoje zdrojem našeho neustálého utrpení.

V této situaci bychom měli prožívat své utrpení jako lotr po pravici:

uznat je jako ovoce svých hříšných postojů a upřímně si přiznat:

dostáváme zaslouženou odplatu,

Není třeba si své utrpení okamžitě *posvěcovat* a dělat z něj hned kříž,

který nám Bůh bezprostředně posílá;

spíše bychom je měli pokládat za Boží výzvu k obrácení.

Existuje však i utrpení,
které je naprosto nezávislé na našich rozhodnutích či našem jednání.
Je to utrpení, které je – podobně jako u Ježíše – Bohem dopuštěno.
Ježíš trpí, ačkoli sám nikdy neučinil nic zlého.
Takové utrpení je pak skutečně naším křížem podobným Ježíšovu kříži.
Tento druh utrpení a kříže nejen vybízí k obrácení,
ale především zve ke sjednocení se s Pánem v následování Jeho kříže.

V lidském i křesťanském životě
se dva tyto kříže nedají od sebe jednoznačně oddělit,
protože se prolínají.
Utrpení, které je v první řadě důsledkem hříchu,
se může časem stát skutečným křížem,
který nelze sejmout ani tehdy, jestliže se radikálně vnitřně obrátíme.

Avšak každé utrpení a tedy i to, které je důsledkem našich hříchů,
získá nakonec spásnou moc, jestliže je spojeno s Ježíšovým utrpením.
Ježíš slibuje zločinci po pravici: *dnes budeš se mnou v ráji*.

Byl to sám Pán, kdo z jeho zaslouženého utrpení
udělal místo očištění od hříchů.

Svou královskou mocí na kříži proměnil to,
co si sám zavinil v to, co posílá všemohoucí Bůh jako spásný kříž.
Na jeho prosbu odpovídá příslibem věčnosti:

Kdy?	<u>dnes</u>
Kde?	<u>v ráji</u>
S kým?	<u>s Ježíšem</u>

Prosme, aby ukřižovaný Král
proměnil všechny naše zaviněné kříže
v Otcův kříž, připravený nám od věčnosti.

Kriste Králi, vyvyšuji Tebe nad papežem Lvem,
nad brněnskými biskupem Pavlem Konzbulem,
a nad všemi biskupy České republiky.

Kriste Králi,

vyvyšuji Tebe nad sebou samým, nad rájeckým farářem Janem Pilerem
a nad všemi kněžími

Kriste Králi,

vyvyšuji Tebe nad svými farníky a všemi lidmi, se kterými se setkávám

Kriste Králi,

vyvyšuji Tebe nad vládou České republiky, nad všemi poslanci a politiky

Kriste Králi, vyvyšuji Tebe nad původem nemoci Covid

a nad původem všech vakcín proti Covidu

Kriste Králi, vyvyšuji Tebe nad nemocí covid

a nad nežádoucími vedlejšími účinky očkování proti covidu.

Z moci kněžské ve jménu Ježíše Krista Nazaretského,

Krále nebe a země, na přímlovu *archanděla* Michaela,

ponořuji všechny vakcíny proti covidu,

kterými byli naočkováni moji farníci, do Krve Ježíše Krista, a tím je exorcizují.

Pán s vámi. Ať Vás Pán obdaruje hojností darů a plodů Ducha svatého,

rukama Matky Boží, Panny Marie, v nemoci, ve zdraví a v každé životní situaci.

Požehnej Vás Všemohoucí Bůh Otec, Syn a Duch svatý. Amen. Jděte ve jménu Páně

Slavnost Krista Krále, A, Kodet

*Pánové světa přicházejí a odcházejí. Náš skutečný Pán však teprve přijde.
Na slavnost Krista Krále, Matoušova cyklu, kterým se uzavírá liturgický rok,
zní poslední podobenství 25. Matoušovy kapitoly.*

Podobenství o posledním soudu nás učí tomu, co je třeba dělat tady a teď, vzhledem k cíli našeho života.

Žádné z Ježíšových podobenství nemá za cíl učedníky strašit, *tedy ani toto.*

Ježíš nás chce ujistit o tom, co je iluze a co je realita.

Chce nám sejmut klapky z očí, protože iluze nás okrádá.

Pán nás zve, abychom viděli realitu svého života v tomto světě, která se skrývá za vnějšími věcmi.

Zve nás ke změně pohledu na život a k rozhodnutí, abychom žili pro Něj a s Ním.

Chce, abychom neminuli Pána a cíl svého života.

Paradoxně k tomu, aby člověk minul cíl svého života, stačí nedělat nic, je to tzv. nekonání dobra, které jsme měli vykonat, opominuté dobro.

Tento text Matoušova evangelia je poslední úryvek před Ježíšovými pašijemi, kde náš Pán je představen jako chudý, posmíváný, odsouzený, spoutaný, bitý, nahý, a nakonec ubitý skončí na kříži. Protože Boží království na této zemi je království trpícího Božího služebníka, obětovaného Božího beránka, nejchudšího z chudých. My jsme povoláni Ježíše vidět právě v těchto potřebných a chudých.

Kdykoliv ho tam nevidíme, míváme vlastně svého Krále a ocitáme se mimo jeho království.

Je to naše sebestřednost, která nám brání vykonat dobro, které nevidíme a opomíjíme.

Naopak, Duch lásky, Duch svatý nás může naučit vidět Pána v těch potřebných.

Pojďte, požehnání mého Otce.

Bůh chce, aby všichni byli jeho požehnání, a všechno pro to také dělá.

Ale to požehnání se rodí z předávání lásky.

Důležité je také nezapomenout, že než budeme sloužit druhým, je třeba dovolit Pánu, aby On posloužil nám.

Nejsme to my, kdo první umyl nohy Jemu, ale On nám.

Nejsme to my, kdo první odpouštějí, On začal odpouštět.

My všichni si musíme nechat posloužit tím, který s námi zidentifikoval svůj život, abychom se naučili milovat, naučili se sloužit.

On se identifikoval s námi hladovými, žíznivými, nemocnými, spoutanými.

Jsme pozváni, abychom Ho nejprve objevili ve své vlastní bídě a ubohosti, abychom Jemu dovolili, aby se nás ujal.

Tím se nám otevrou oči pro ty, kteří jsou kolem nás, stejně potřební jako my.

Tím se nám také otevrou oči, abychom v těch potřebných, stejně jako v sobě, objevili svého Krále.

Slavnost Krista Krále, A, P. Marek Vácha

Pro mnohé křesťany je překvapující, že smyslem života není především a na prvním místě dostat se do nebe, ani starost o bližního a dobré skutky.

Smyslem života je především Bůh sám, zdroj lásky.

Vztah k Bohu je něco jiného než dostat se do nebe.

Pokud bychom řekli, že v životě jde jen o to dostat do nebe, pak Boha vlastně nepotřebujeme.

Bůh by byl jen ten, kdo určuje pravidla jako na šachovnici.

Budeš-li se chovat takto, půjdeš do nebe,

ale budeš-li se chovat takhle, půjdeš do pekla.

Kněží ve zpovědnících často slyší:

„Pane faráři, mohu tohle ještě udělat nebo už je to hřích?“

Takový postoj je postojem hráče, ale nikoli křesťana.

Víra není kalkul, jak co nejpříjemněji žít,

abych se však přitom ještě nedostal do pekla.

Je podstatný rozdíl mezi tím,

jestli je všechna moje pozornost soustředěna na mne,

abych se někam dostal nebo nedostal nebo je soustředěna na Boha pro něho samotného a na člověka pro něho samotného.

To, že děláme věci kvůli Kristu je chvályhodné,

ale řekněte nemocnému, že ho milujete jen kvůli Kristu

- asi z toho příliš nadšený nebude.

Krásné je právě to, že ten, kdo slouží,

vidí v druhém Krista a nemluví o tom.

Víra je odevzdání se Bohu, který se mi dává.

V manželství se dva lidé neberou,

ale odevzdávají se jeden druhému a přijímají se.

Můžeme se dopouštět dvojí chyby:

buď se o druhého staráme, ale nezajímáme se o něho

nebo naopak se zajímáme o něho, ale nepečujeme o něho.

V kněžském breviáři je hymnus, ve kterém se říká:
„I kdyby nebylo nebe a peklo, přece bych milovat Tebe, Bože,
k milování Tebe mě nedohání žádný strach a žádná odměna,
ale jen Ty sám, Bože.“
S Bohem se neobchoduje.
Dobrý skutek udělám jen tak pro radost Bohu, lidem a vesmíru
nebo nemá cenu vůbec.
Jsou lidé, kteří si vzali na starost charitu od Aše až po Jablunkov,
ale lásky ke tchýni nemají ani špetky.
Kdybich pro druhého do ohně skočil,
ale neměl přitom lásku, nic mi to neprospěje.

Slavnost Krista Krále – A, B, C

Všechny lidi čeká spravedlivý Boží soud.

Evangelium není lacinou útěchou, ani strašákem pro zlobivé.
Lacinou útěchou by bylo, kdyby vše smrtí končilo
a nemuseli bychom se nikomu zodpovídat. Kristus je Pravda.
Postavit se do světla této pravdy musí být nejvyšší vrchol našich cest.
Jak skvělé bude, že se jednou konečně dozvíme celou a skutečnou pravdu
o sobě samém, o svém životě a o všem, co do něho náleželo.
Jak osvobozující a úžasné bude konečně slyšet onu „tajenku“,
kteřá nám stále unikala v houštině nezodpovězených
otázek, omylů a spleťtých problémů.

Při posledním Božím soudu už nebude nic skryté,
protože všechno bude ve všem a v plnosti pravdy.
Pokud žiji na zemi, musím nechat věci otevřené,
nesoudit ani druhého ani sebe, nemohu plně posoudit ani celou pravdu
o nejrůznějších svých činech a slovech a jejich důsledcích,
o smyslu mnoha svých složitých životních situací,
protože v nich vždy bylo a je, co neznám nebo čemu nerozumím.
Nemusím ztrácet čas a energii posuzováním a odsuzováním světa
kolem nás, vždyť „kníže tohoto světa je již odsouzen“.
Máme skvělou naději, že ne my, ale Kristus, Pravda sama,
bude mít poslední slovo.

Slavnost Krista Krále

*Bůh má trojí království: **království přirozenosti, milosti a slávy.***

První se vztahuje ke druhému a druhé ke třetímu.

Milost předpokládá přirozenost, překonává a zušlechťuje ji.

Bohatství milosti jsou zárukou slávy.

Rozkoše svatých jsou předehtou ráje.

Sláva, bohatství a rozkoše Božího království

existují také spolu s potupami, chudobou a bolestmi,

proto nejsou měřitelná s opačnými zly. Všimněme si,

jaký je **rozdíl mezi královstvím milosti a královstvím hříchu?**

Každé má svou hlavu, své války a zbraně, své odlišné zákony.

Obě se nacházejí v našem nitru.

Jedno je založeno na Adamovi, druhé na Kristu.

Jedno se buduje na troskách druhého. Je na nás volit,

zda budeme poddanými jednoho nebo druhého království.

Spása spočívá v tom, že se stáhneme z království hříchu,

abychom vstoupili do království milosti.

Dokonalost spočívá v tom, že v sobě dáme zemřít zákonu hříchu a těla,

abychom žili podle zákona ducha.

Obvykle si člověk pohrává s úmyslem dávat dohromady

království milosti s královstvím hříchu.

Hledá pak kompromisy, aby se sladily zákony jednoho se zákony druhého,

čemuž sebeláska dodává tisíce triky a instrumenty.

Právě proto je obecná situace lidí plná nerozhodností a alternativ.

Kristus říká: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům.“

Bůh chce kralovat v srdcích sám, nesnese soutěživost.

A tedy aby se stal jediným mírumilovným vlastníkem,

je třeba vyhnat tyrany, kteří Mu upírají vládu, totiž předměty,

kteří tam proti Jeho právům vládou kvůli nezřízenému afektu.

Jejich objevení lze vypořádat tak, že zkoumáme,

kam obvykle směřují naše myšlenky,

a která ze čtyř vášní radosti, smutku, touhy a strachu nás nejvíce ovlivňuje.

Pokud se nám podaří její odhalení, zasadíme se,

abychom ji vytrhli z kořene a zničili tím, že rozvineme právě opačné sklo-
ny.

Slavnost Krista Krále, A, Poslední soud

1. První křesťané končili své modlitby voláním:

Přijď už, Pane Ježíši!

Druhý příchod Pána Ježíše byl pro ně plný naděje a radosti.

Naproti tomu pro křesťana středověkého

byl to den hněvu, hrůzy, trestu a účtování.

Jak tomu rozumíme dnes?

Řecké slovo „krisis“ znamená nejen „soud“,

ale především „vyjasnění“.

Přirozenosti Boží neodpovídá ničit, zavrhnout své dílo.

Bůh poslal svého Syna proto, aby svět zachránil.

Ježíšův úkol je zachránit svět,

vnést do něj plné světlo, všechno vyjasnit.

2. Poslední soud nechápeme jako konec lidstva a světa.

Za koncem už nic není.

Avšak za příchodem Kristovým a soudem

je nový život, nová země, nové nebe.

Ve sjednocení s Kristem vykoupené lidstvo dosáhne svého dovršení a štěstí, ke kterému byli všichni stvoření.

Budeme „vidět“, poznávat Boha a dílo jeho stvoření.

Budeme se radovat z těchto úžasných zážitků.

Budeme se podílet na Boží činnosti.

Naše lidské schopnosti dosáhnou své plnosti, svého maxima.

Všichni spolu vytvoříme společenství svatých,

které dovršuje celé lidstvo i vesmír.

3. O našem soudu se nebude rozhodovat až na konci časů,
rozhodujeme o něm už nyní my sami, každý sám o sobě.
Už teď se soudíme tím,
jak se chováme k Ježíši v chudších a slabších, než jsme my.
Podobenství nám také připomíná,
že se Pán Ježíš nebude ptát po našich náboženských vědomostech,
ani ne po poslušnosti k církvi.
Bude řeč jen o skutcích z lásky vykonaných.
Dokonce nebude záležet ani na tom,
zda jsme při té službě bližním „vzbudili“ dobrý úmysl.
Spravedliví v Ježíšově podobenství výslovně říkají,
že to nedělali se „zbožným“ úmyslem.
Tím je dána šance pro lidi ze všech vyznání i bez vyznání.

Ježíš Kristus, Král a Soudce nám naléhavě připomíná poslední věci člověka:

smrt, soud, nebe, peklo. Jen to, co pronesu branou smrti má cenu a smysl. Ostatní je marná sláva. Nebudu souzen z charitního díla. Nikdo se mě nebude ptát, kolik jsem rozdál chleba, šatů, kolikrát jsem byl ve vězení.

Ale Pán Ježíš se mě bude ptát, zdali jsem nepřehlédl opuštěnou duši toho, kdo hladoví, žízní a je v nemoci nebo umírá. Duše hladoví víc než tělo, duše hladoví po jiných hodnotách než tělo. Duši mohu nasycovat i tehdy, když nemám na rozdávání ani chléb, ani šaty. „*všichni ošetřující se starali jen o jednotlivé části těla, ale ne o celek a vůbec ne o duši...*“

(hlas umírajícího z katolického hospicu)

Moje rozdávání může být prázdné, bez vztahu, bez touhy zachránit duši toho, koho obdarovávám.

Král má zodpovědnost za spásu těch, kdo jsou mu svěřeni.

Proto je pomazán. Královská hodnost je svátostina.

Plyne z ní požehnání (posílá duše tomu, kdo ji má i pro jemu svěřené).

„Víru dnes ve velkých oblastech světa ohrožuje nebezpečí, že zhasne jako plamen, který nemá z čeho žít.“

„Skutečným problémem je v tomto dějinném okamžiku to, že se z povědomí lidí vytrácí Bůh.“

Řešíme dnes mnoho problémů:

kněze, laiky, ekumenismus, ženy, etiku, manželství, sexualitu, rozvody...

Problémy jsou to důležité,

ale zároveň také odvozené, „křesťansky druhořadé“.

Jen málokdo se tázal na to, co je „prvořadé“:

na možnost dnešního člověka věřit ještě v Pravdu Evangelia,
bez níž by to všechno nemělo žádný smysl.

Krise katolicismu je způsobena úpadkem víry.

Dramatická a často mlčením přecházená otázka:

„Je to vůbec pravda? Není to vše jen iluze?“

– tato otázka stojí za odpadem kněží a řeholníků,

malým počtem povolání do seminářů, za mizením misionářského nadšení a ochabnutím morálních zábran u těch, kteří by měli být příkladem.

Pouhá víra v aktuální svět, pochybující o onom světě,

vede k výlučnému zaměření na sociální a politické úsilí

a odsouvá stranou to, co Tradice nazývala novissimi, poslední věci: smrt, soud, nebe, peklo. Benedikt XVI.

Slavnost Krista Krále, A, Poslední soud (2.Ježíšův příchod)

Před Kristovým druhým příchodem musí církev projít závěrečnou zkouškou, která otřese vírou mnohých věřících. Pronásledování, které provází putování církve po zemi, odhalí „tajemství nepravosti“ v podobě náboženského podvodu, přinášejícího lidem zdánlivé řešení jejich problému za cenu odpadnutí od pravdy.

Největším náboženským podvodem je antikristův podvod, je to falešné mesiášství, jímž člověk oslavuje sám sebe místo Boha a jeho Mesiáše Krista, který přišel v lidském těle.

Tento podvod vyvstává pokaždé, když někdo předstírá, že v průběhu dějin splní mesiášskou naději,

kteřá se ve skutečnosti může naplnit jen mimo dějiny.

Příznačnou známkou posledních dob bude důvěra a statečnost.

To, co se nazývá křesťanskou kulturou a tradicí, pozbude významu.

To bude součástí pohoršení, o němž bylo řečeno,

že by jím i vyvolení byli svedeni v blud, kdyby bylo možno.

Osamocenost ve víře bude strašná, láska v životě světa pohasne.

Nebude již chápána a uskutečňována.

Tím vzácnější se stane, bude-li spojovat osamoceného s osamoceným.

Statečnost srdce povede přímo k Boží lásce, která se projevila v Kristu.

Možná, že lidé tuto lásku poznají novým způsobem:

svrchovanost její původnosti, její nezávislost na světě,

tajemství jejího posledního proč.

Možná, že láska nabude nebývalé niternosti a sdílení.

Možná, že nabude toho,

co je obsaženo v Ježíšových slovech o Boží prozřetelnosti,

že tomu, kdo hledá především Boží království, vše ostatní bude přidáno.

Církev vejde do slávy království jedině prostřednictvím posledních

Velikonoc, ve kterých bude následovat svého Pána v jeho smrti a vzkříšení.

Boží království se tedy neuskuteční nějakým dějinným triumfem církve,

cestou vzestupného pokroku,

nýbrž Božím vítězstvím nad posledním řáděním zla.

Tehdy bude odhalen, jak se každý choval a co je skryto v jeho srdci.

Tehdy bude odsouzena zaviněná nevěra,
která si nevážíla Bohem nabízené milosti.

Kristus je Pánem věčného života. Jako Vykupiteli světa
mu náleží plné právo definitivně soudit skutky i srdce lidí.
Toto právo získal svým křížem.

Bůh Otec odevzdal všechen soud Synovi,
avšak Syn nepřišel, aby svět soudil,
ale aby dával spásu a život, který je v Něm.
Odmítáním milosti v nynějším životě se každý již sám odsuzuje.

Poslední soud nastane ve chvíli Kristova slavného návratu.
Jen Bůh Otec zná jeho den a hodinu.
Skrze svého Syna Ježíše pronese své konečné slovo nad celými dějinami.
Poznáme smysl celého díla stvoření a celé ekonomie spásy
a pochopíme obdivuhodné cesty,
po kterých Boží prozřetelnost vedla všechno k poslednímu cíli.
Poslední soud ukáže, že Boží spravedlnost vítězí nad všemi
nespravedlnostmi spáchanými jeho tvory a že Boží láska je silnější než
smrt.

Poselství posledního soudu volá k obrácení, vnuká svatou bázeň, podněcu-
je k úsilí o spravedlnost Božího království, hlásá blaženou naději na návrat
Pána, který přijde v onen den, aby došel slávy ve svých věřících a aby na
sebe soustředil obdiv u všech, kdo přijali víru. Blaženost nového nebe a
nové země převyší všechny touhy lidského srdce po pokoji. Avšak očeká-
vání nové země nesmí oslabit, ale spíše povzbudit úsilí o zvelebení této
země.

I když je třeba pečlivě rozlišovat
pozemský pokrok od růstu Kristova království,
má přesto tento pokrok pro Boží království veliký význam,
pokud přispívá k lepšímu uspořádání lidské společnosti.
Všechny dobré plody přírody a lidské práce,
které jsme v Duchu Páně rozmnožili, potom opět nalezneme,
avšak očištěné od každé poskvrny, ozářené a prozářené.
Pak bude Bůh všechno ve všem.

Slavnost Krista Krále

Ježíš nepřišel soudit, ale spasit. Člověk odsuzuje sám sebe.

Zatracenec sám staví hranice a odděluje se od spásy.

Člověk vstupuje ve svém umírání do nezahalené skutečnosti a pravdy. Zaujímá místo, které mu po pravdě náleží.

Životní hra na masky, útočiště za pozicemi a fikcemi je skončena.

Člověk je tím, čím opravdu je.

Soud spočívá v tomto odložení masek, které smrt s sebou přináší.

Soud je zjevením pravdy. Už není možné lhát ani být obelháván.

Bůh je soudce, protože je pravdou.

Bůh je pravdou pro člověka jako ten,

kteřý se stal člověkem a tím i příkladem pro člověka.

Bůh je tak měřítkem pravdy pro člověka, v Kristu a skrze Něj.

Pravda, která soudí člověka, se sama vydává, aby jej zachránila.

Stvořila pro něj novou pravdu.

Odebrala se jakožto láska na jeho místo

a dala mu pravdu zvláštního druhu: pravdu být milován pravdou.

Do věčného života člověka nevstupuje až ve smrti, ale už vírou.

Ačkoli smrtí je dána konečná pravda člověka,

bude to něco nového, když bude protrpěna veškerá vina světa,

a tím bude konečně rozhodnuto o místě člověka v celku.

Ve smrti se otevírá možnost k prvnímu celostně osobnímu aktu člověka.

„Pro člověka smrt znamená to, co pro anděly pád.“ sv. Tomáš Akvinský Pravda člověka, která soudem nabývá konečné platnosti, je onou pravdou, která se stala v celku jeho života a cest základní linií jeho existence, která je ale v sumě rozhodování, jež vyplňují celý život, posledním směrem. Jestli je v něm navzdory všem zvratům ještě patrný poslední pokus odhodlanosti nebo jestli sahá odpor až ke kořenům,

toto určit je vlastní záležitostí Boha.

Bůh zná stíny naší svobody lépe než my sami.

On ví o povolání člověka a o jeho otevřených možnostech.
Protože zná nedokonalost člověka,
stal se jako pravda sám záchranou, aniž by odložil důstojnost pravdy.
Benedikt XVI., Eschatologie, strana

131

Slavnost Krista Krále, A

Když byla Matka Tereza za komunistů v Brně,
zahrnuli ji na radnici informacemi o tom,
jak je o všechny potřebné postaráno ve státních zařízeních,
a tedy není třeba jejích sester.
Matka Tereza z Kalkaty odpověděla: „Lásky není nikdy dost.“

Konat dobro je správné a konat zlo je špatné.
Tohle každý pozná i bez evangelia.
K tomu stačí svědomí, které má každý člověk.
Avšak pouze evangelium člověka ujistí,
že dobra neuznaného, pošpiněného a neveřejného se Bůh ujme
a že právě ono bude prohlášeno za jediné platné
a nikoli sobectví těch, kdo mají silné lokty.
Mravnost se někdy rodí i bez evangelia, ale nikoliv naděje.
Očekávat, že všichni lidé budou dobří není naděje, ale iluze.
Ale mít naději, že dobro má cenu dělat,
i když je neznámo, neuznáno a prohrává
– to je síla k životu, kterou dává Kristus.
I když tedy šanci na spásu mají všichni,
není nadbytečným žít víru.
Přinejmenším proto,
že věřící mohou být znamením naděje pro ostatní.

P. Aleš Opatrný

**Slavnost Krista Krále, A, věčný život
Benedikt XVI., Vrchol a pramen, str. 126**

Věčný život není nekončící sled okamžiků,
v němž by se člověk musel pokoušet překonat nudu a strach z nekonečnosti. Věčný život je nová kvalita existence,
v níž se všechno slévá do přítomnosti lásky a do nové kvality bytí,
která je osvobozena od rozkouskování existence v plynutí okamžiků.
V tomto našem časném životě je na jedné straně každý okamžik příliš krátký,
protože se zdá, že jím uniká život, který jsme nestihli zachytit;
současně je však pro nás každý okamžik příliš dlouhý,
protože bezpočetné a vždy téměř stejné okamžiky nás začínají vyčerpávat.
Na tom jasně vidíme, že věčný život není prostě to,
co přijde potom a o čem si nemůžeme udělat žádnou představu.
Věčný život je nová kvalita existence,
a proto může být – byť i jen zlomkovitě a nedokonale –
přítomný už uprostřed pozemského života
a jeho plynoucí časovosti jako něco nového, jiného a většího.
Hranice mezi věčným a časným životem není chronologická.
Většinou si to představujeme tak, že léta před smrtí jsou časný život
a nekonečný čas potom je život věčný. Tak tomu ve skutečnosti není.
Věčnost není nekonečný čas, nýbrž jiná úroveň života.
Věčný život je přítomný zde uprostřed času,
setkáme-li se tváří v tvář s Bohem.
Tím, že budeme hledět na živého Boha,
může se stát pevným základem naší duše.
Víra ve věčný život je pouze aplikací víry v Boha na naši existenci.
Očekávání vzkříšení mrtvých není další požadavek víry,
který by se kladl vedle víry v Boha.

Naopak je rozvinutím toho,
co znamená věřit v Boha Otce, Syna a Ducha svatého.
Věčný život nenajdeme analýzou naší vlastní existence,
pohledem na sebe sama, na naše naděje a potřeby.
Člověku, který je fixován na sebe sama, se věčný život vzdaluje čím dál
víc. Naopak obrátí-li se člověk k Bohu, bude mít účast na jeho věčnosti.
Slavnost Krista Krále, A, Benedikt XVI., Vrchol a pramen, Strana 126

Svatý Augustin uvádí krásný příklad toho,
co znamená **očekávat věčný život v životě časném**:
„Dívka, řekne svému milému: „Tenhle kabát nenos.“
A on ho nenosí. A když mu v zimě řekne:
„Nejvíc se mi líbíš v krátké tunice.“,
bude raději mrznout, než aby ji zarmoutil.
Copak má snad moc, aby ho nějak potrestala?
Ne, on se jen bojí toho, že mu řekne:
„Jinak se na tebe ani nepodívám.“
Právě to znamená očekávat věčný život:
nechtít už nikdy ztratit Boží pohled, protože On je náš život.

„Všechno mé je tvé a všechno tvé je mé.“
To platí o lásce v rodině, a ještě více v lásce mezi člověkem a Bohem.
Jestliže Bůh bude všechno ve všem,
pak také nám patří všechno, všechno je účinné v celku, nic nepřijde na-
zmar. Kde je Bůh všechno ve všem,
tak jsme všichni ve všech a všechno v nás, jsme v jednom těle Kristově,
v němž je radost a utrpení jednoho údu radostí a utrpením údů ostatních.
„V Božím království není ani mé ani tvé slovo chladné.“ *sv. Jan Zlatoústý*

Při posledním soudu se nejen Bůh bude ptát každého z nás na náš život,
ale také my **smíme položit Bohu otázky.**

Bůh sám už bez jakýchkoli svých obhájců bude se sám obhajovat.
Bude odpovídat na otázky po důvodech stvoření
a všech těch nepochopitelných skutečnostech,
které ke stvoření patří jako důsledek svobody konat zlo.
Náš Pán a Král na soudu tváří v tvář našim otázkám
ukáže své rány a my pochopíme.

Prozatím však očekává, že zůstaneme stát při něm
a budeme důvěřovat jeho ranám,
jakkoli nemůžeme pochopit logiku tohoto světa. *R.Guardini a H.Balthasar*

Slavnost Krista Krále, A

Dobří i zlí se budou při posledním soudu divit.

Dobří se budou divit, že jsou v nebi.

Zlí se budou divit, že jsou v pekle.

Dobro dobrých a zlo zlých se zcela ukáže.

Dobrá bude překvapen, že jeho dobré skutky jsou pro Boha tak důležité.

Zlý bude překvapen, že jeho zlé skutky jsou pro Boha tak hrozné a velké.

Zatímco nevědomost dobrých nepřekáží jejich spáse,

nevědomost zlých nedělá Boha krutým za jejich odsouzení.

Někdo si může říci,

copak může někdo v nevědomosti konat takové dobro nebo zlo,

které rozhoduje o jeho věčném životě nebo zavržení?

Bez Krista nemohu přece poznat, co je pro druhého dobré.

Naopak těžký hřích zbavující nás nebe

je přece plně vědomé a plně dobrovolné přestoupení Božího zákona.

Plně vědomí svého činu měli andělé, proto byli zavrženi hned.

My lidé narušení dědičným a osobním hříchem

nemáme plně poznání o závažnosti svých rozhodnutí a činů,

a tak to s námi Bůh zkouší stále znovu, ale jen do onoho okamžiku,

kdy už na tom budeme jako dobří nebo zlí andělé.

Kdyby dobrý dělal dobré skutky jen kvůli Kristu,

ale nikoli kvůli nemocným, hladovým a trpícím,

pak by je možná dělal nikoli ze skutečné lásky pro Lásku samu,

ale jen kvůli tomu, aby se dostal do nebe.

Nešlo by mu ani Boha ani o lidi, ale jen o sebe a o své místo v nebi.

Naopak když zlý dělá zlé skutky a neví přitom,

že zraňuje Krista v hladových, nemocných a trpících,

neomlouvá ho tato nevědomost,

protože i on má svědomí, podle kterého může a musí jednat.

Zde neplatí, že nevědomost hřích nečiní,
ale naopak nevědomost neomlouvá.

Slavnost Krista Krále Boží království jako cíl dějin

Křesťané jsou povoláni k tomu,
aby přetvářeli svět evangeliem pro poslední cíl,
kterým je příchod Božího království ve slávě vzkříšených.
Ale když se dnes mluví o poslání přetvářet svět,
jde často jen o časný přetváření světa pro cíl,
který není ve skutečnosti křesťanský poslední cíl.
Je pravda, že dějiny směřují k jistému cíli,
protože znamenají určitý postup.
Avšak cíl, ke kterému směřují časný dějiny,
může být jen cíl postupný,
je to cíl, ke kterému směřuje svět, který se stále mění a roste.
Nemyslí se konečný cíl, který je v Bohu
stejným včera, dnes a navěky.
Církev nás varuje, abychom cíl časnýho poslání křesťana
nesměšovali s pozemským příchodem Božího království.
V časném boji je nutno být připraven trpět pro spravedlnost,
ale tento boj si nečiní nárok, že definitivně odstraní zlo,
ani že povede k definitivnímu triumfu dobra.
Tento boj se vede, aby se co nejvíce zabránilo postupu zla
a aby se co nejvíce uspíšil postup dobra ve světě.

Journet, Zlo

Slavnost Ježíše Krista Krále

Zavedením tohoto svátku skončil papež Pius XI. jubilejní rok 1925. Připomenul tak pro všechny věky královská práva Kristova na celý svět, na všechna stvoření, na všechno, co je na nebi i na zemi.

Tento svátek je plamenným protestem proti laicismu a liberalismu, který zbožšťuje stát a přehlíží autoritu Boží a Církve, která stojí nad veškerou mocí světskou.

Ptejme se sami sebe:

Podřizujeme se celí jeho nekonečné a něžné vládě?

Král nebe i země,

Ten, jenž stvořil člověka a neustále ho udržuje při životě, zakouší od svého stvoření nejpodlejší ponížení a výsměch.

Křesťanští spisovatelé v rozjímání Kristova utrpení zdůrazňují, že Ježíš na sebe bere korunovací trním

i výsměch své královské důstojnosti za hříchy lidské pýchy.

Svatý Pavel dosvědčuje: *způsobem bytí byl roven Bohu,*

a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil,

vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí.

Svatý Augustin ve svých úvahách o skutečné hodnotě člověka ukazuje, jak směšný a absurdní je postoj lidské pýchy:

Skládáš naději ve své síly? Zvířata tě předčí.

Chlubíš se rychlostí? Mouchy nad tebou zvítězí.

Chlubíš se krásou? Zdalipak nejsou krásnější paví pera?

Čím že jsi tedy důstojnější než oni? Obrazem Boha!

Prosme dnes Ježíše,

aby nám odpustil všechny projevy pýchy v našem životě:

povyšování se nad druhými, jejich sebemenší ponižování,

nezdravé snahy o naprostou bezúhonnost a především to,

že tak málo počítáme s Boží milostí a pokoušíme se o spásu vlastními

silami.

Klaňme se vojáky ponižovanému Ježíši a děkujme mu za to,
že svým utrpením vykoupil největší lidský hřích:
hřích vzpoury proti Stvořiteli a počátek veškerého hříchu – pýchu.

Abych toto všechno mohl přijmout, musím zásadně rozlišovat:
víru–božskou ctnost a vnitřní přesvědčení.

Vnitřní přesvědčení o Bohu je cesta k víře.

Víra je milostí dané přijetí zjevené pravdy,

které dovoluje „vstupovat do nitra tajemství“,
 a které přiměřenou mírou „podněcuje rozum,
 aby se jí otevřel a pronikl její hluboký význam“.

Vnitřní přesvědčení je onen souhrn zkušeností a náhledů,
 jež jsou souhrnem lidských pokladů moudrosti a náboženskosti,
 které člověk nashromáždil a uskutečnil při svém hledání pravdy
 a ve svém vztahu k božskému a k absolutnímu.

Vnitřní přesvědčení o Bohu (náboženská zkušenost)

je cesta k hledání absolutní pravdy,

které chybí souhlas se zjevujícím se Bohem!

Víra je vztah osoby k Osobě.

Pro život v jednotě s Bohem je třeba
zároveň velice spoléhat na Boha – neboť vše,
absolutně vše pochází od Něho a dostává se nám toho zdarma.
A současně je třeba konat vše s vytrvalostí –
protože milosti jsou dávány pouze lidem velkorysým,
těm, kteří se dokáží obětovat, kteří po milostech dychtí.

Postoj tedy musí být vždy a zároveň dvojitý:
za prvé se pokorně modlit a vzývat Boha:

„Bez tebe se ničeho nedosáhne, Pane!“
za druhé rozvíjet onu taktní neústupnost,
jež je charakteristickým rysem mystiků.

* * *

Protože navždy trvá dlouho, str. 21:

„Úsilí, které člověk vyvíjí se zřetelem na božskou intimitu,
je znamením, že nás Bůh chce obdařit onou intimitou!
Je to evidentní, protože samo úsilí nám je dáno Bohem.
Každý krok, který děláme, nám dokazuje, že cesta je již Bohem připravena.
Každý volní akt, jehož prostřednictvím volíme sjednocení s Bohem,
je znamením, že jsme již byli vybráni pro toto božské privilegium.“

Simon, Nový Teolog:

Kriste, Ty sám jsi nebeským královstvím.
Zemí, jež byla zaslíbena všem pokorným.
Ty jsi pastvinou ráje, večeřadlem Božské Hostiny.
Ty jsi místností nepopsatelné Svatební Hostiny.
Bohatě prostřeným stolem pro všechny lidi.
Kriste, neopouštěj mě v tomto světě,
neboť miluji Tebe jediného,
i když jsem Tě dosud nepoznal.
Od Tebe očekávám sílu k zachovávání Tvých přikázání
– já, který se zmítám ve víru svých vášní a který Tě dosud neznám.
Vždyť kdo z těch, kteří Tě skutečně poznali,
touží po slastech tohoto světa?
Kdo z těch, kteří Tě milují, bude hledat nějakou jinou rozkoš
nebo v sobě bude cítit touhu hledat nějakého jiného přítele?
Bože, Stvořiteli vesmíru, který jsi mi dal všechno, co je dobré
laskavě se smiluj nad mou ubohou duší.
Dej, ať správně rozlišuji,
abych se nenechal přitahovat ničím jiným než Tvými věčnými dobry.
Budu Tě milovat celým svým srdcem,
budu usilovat jediné o Tvou slávu
a už se nebudu starat o slávu lidskou,

abych se s Tebou mohl zcela spojit jak nyní, tak po své smrti,
a mohl kralovat s Tebou, Kriste,
který jsi z lásky ke mně přijal tu nejpotupnější smrt, jaká existuje.
Pak budu nejšťastnějším ze všech lidí.
Amen, tak ať se stane, Pane, nyní i na věky.

**V obnovené víře, a s velkou důvěrou
se nyní obraťme se svými prosbami
k našemu Pánu Ježíši Kristu, Králi nebe i země.**

Prosíme Tě, Pane Ježíši Kriste, Králi nebe a země!

1. Dej, abychom na přímluvu sv. Cyrila a Metoděje svou víru statečně vyznávali a věrně podle ní žili.
2. Abychom na přímluvu svatého Václava dosáhli míru a pokoje v naší zemi.
3. Abychom na přímluvu svatého Vojtěcha byli vedeni ke Kristu dobrými biskupy a kněžími.
4. Aby si naše mládež na přímluvu sv. Víta zachovala čistá srdce.
5. Abychom na přímluvu svatého Prokopa vždy přemohli ďábelská pokušení.
6. Abychom na přímluvu svaté Zdislavy vzorně vychovávali děti v rodinách.
7. Abychom na přímluvu svaté Anežky prokazovali bližním milosrdnou lásku.
8. Abychom na přímluvu blahoslavených pražských mučedníků měli odvahu odmítat požitkářský způsob života.
9. Abychom na přímluvu sv. Norberta správně sloužili u oltáře.
10. Abychom na přímluvu sv. Josefa zemřeli v milosti posvěcující a byli uvedeni do vlasti nebeské.

C. G. Jung:

Pohled na zlo zapaluje zlo v mém srdci (v srdci pohlížejího).

Journet:

Tváří v tvář zlu, které existuje ve světě,
(nebo které očekáváme před příchodem Krista Soudce),
lze zavřít oči a stáhnout se do sobectví.
Dopadne to tak pokaždé,
když se neodvažujeme podívat na zlo zpříma očima víry.
Jen pohled s vírou:
to pak je pokaždé pohled na zlo výzvou ke svatosti.
Jestliže jsme pochopili tohle, máme klíč k pochopení Ježíše.
Držte se a pomyslete na to,
že staví-li vás Bůh na taková místa,
má k vám důvěru.
Pán Bůh nás pokaždé postaví do středu dramatu světa;
a je to od Něho milost.
Jestliže se očima víry díváme na problém zla takto,
pak naše víra může jenom růst:
pohled na zlo člověka buď zatvrdí a znecitliví,
anebo ho přiměje nahlas volat k nebi.
Všechnu tragédii světa přineste k Ježíšovým jeslím, k Ježíšovu kříži,
kde se v nejvyšší míře zjevují zároveň něha i bolest.

Pohled na zlo má v srdci křesťana
zapalovat touhu po blízkosti Ježíše–Spasitele.
„Jenom Ježíš! Nic než On!
Zrnko písečné je tak nepatrné,
že kdyby chtělo otevřít své srdce ještě někomu jinému kromě Ježíše,
nemělo by tam již místa pro svého Miláčka...“ (*Terezie z Lisieux*)

Slavnost Krista Krále, A, sv. František z Assisi

Všemohoucí, nade vše svatý, nejvyšší a svrchovaný Bože,
svatý a spravedlivý Otče, Králi nebe i země,
kvůli Tobě samému Ti vzdáváme díky,
protože ze své svaté vůle
a kvůli svému Synu s Duchem Svatým
jsi stvořil všechny věci duchovní a tělesné,
a nás, které jsi stvořil ke svému obrazu
a ke své podobě jsi umístil do ráje.
A vzdáváme Ti díky,
že sám Tvůj Syn se vrátí ve slávě ve svém majestátu,
aby odsoudil k věčnému ohni bezbožné,
kteří nečinili pokání a nepoznali Tě,
a aby všem, kteří Tě poznali a v pokání ti sloužili, řekl:
„Pojďte, požehnání mého Otce, přijměte jako úděl království,
které je pro vás připravené od založení světa.“

Slavnost Krista Krále, A

1.čtení:

Všem bázlivým a ustaraným hlásá prorok Ezechiel poselství o Bohu, který se jako dobrý pastýř postará o své.

Jeho obec se nemusí bát jeho rozsudku.

Ve čtení vystupuje Hospodin jako milující pastýř

a v evangeliu jako soudce, který oddělí všechny národy,

„jako pastýř odděluje ovce od kozlů“.

Jaký je postoj Hospodina k lidem?

Je to postoj neúnavné pastýřské péče:

„budu hledat ztracené, zpět přivedu rozptýlené,

obvážu zraněné, posílím slabé, budu střežit tučné a silné,

pást je budu svědomitě“. Bůh nevylučuje nikoho, ani toho,

kdo se v *„mlhavém a mračném čase rozprchl do všech míst“.*

Zatímco vinou a hříchem se ruší společenství,

směřuje akce Boha k znovuoživení společenství k novému vztahu k Bohu.

Kdo se nechá obejmout Boží láskou,

bude vysvobozen z bídy své samoty a nenaplněnosti,

i ze svého neblahého strachu o život.

2.čtení:

To, co začalo zmrtvýchvstáním Krista je připraveno pro všechny, kteří jsou Jeho. Proměna světa a budoucnost světa a člověka začala Kristovým zmrtvýchvstáním.

Dějiny existují od té doby jen proto, že Kristus zadržuje konečný průlom své slávy do všech rozměrů kosmu. Konečnými událostmi padají všechny závoje, které nenechávaly spatřit během dějin spásy celé působení Ježíšova zmrtvýchvstání na lidstvo a kosmos. Protože je Kristus „*první mezi těmi, kteří zesnuli*“, a protože skrze něho „*také přijde vzkříšení mrtvých*“, tvoří všechny události konečné doby jednotu (tj. doba od zmrtvýchvstání po dobu druhého příchodu).

Na všem je vtisknuta Kristova tvář.

Kristův druhý příchod přivádí zjevení a vykoupení ke konečnému dovršení. Nehleďme na Kristův druhý příchod

jen z hlediska své osobní spásy, ale opačně:

já mám naději na spásu proto,

že Kristus chce přijít a všechno zachránit.

Slovo budoucnost je pro mnohé fascinující,

protože očekávají vítězství vědy, humanity, pokroku.

Ale budoucnost zdaleka není jen pokrok v mezích vesmíru.

Dnes je úkolem křesťanů ukazovat, že lidské dějiny jsou cestou k Bohu.

Všechny naděje na mír, spravedlnost, svobodu a štěstí

žijí nakonec jenom z jediné naděje:

z naděje, kterou živí sám Bůh, a která se naplní s Kristem a skrze Krista.

Na Kristu se staví naděje celého lidstva.

Jedině Kristus je budoucnost a věčnost,

a tím pokoj a svoboda, spravedlnost a štěstí.

Evangelium:

Konečný soud

je základním směrem a základním úmyslem celého lidského života.
Jediným rozhodujícím kritériem je láska.

Kdo nenašel Krista v tomto světě v postavách chudých a trpících
nebo šel mimo ně, nenalezne Pána ani na soudu a nebude moci obstát,
neboť „*co jste udělali pro jednoho z mých nejposlednějších bratrů,
pro mě jste udělali*“.

Jediným Soudcem je jediný Vykupitel všech – Ježíš Kristus.

Není zde žádné soudní jednání,

je zde jen zvěstování, zveřejnění konečného rozsudku
a jeho odůvodnění před lidmi, kteří jsou jím překvapeni.

Překvapeni jsou jak spravedliví, tak nespravedliví.

Překvapující je, že Bůh je u nejmenších lidí.

Vtělený Boží Syn není jen spolubratrem všech lidí.

V tom, který trpí nouzí se sám stal bližním.

Člověk si už nemůže určovat sám od sebe,

kdo je bližní a jak daleko má jít jeho láska,

neboť Bůh sám se stal bližním.

Tím nám ukazuje bezměrnost lásky k bližnímu.

A je přímo tragické,

že sami spravedliví nic nevědí

o tomto božském pojetí jednoty lásky k Bohu a k bližnímu.

Vůbec tu nejde o charitativní dílo, jde o člověka.

Nejde o to, co dělám, ale koho mám před sebou.

Ježíš sám se stal bližním, a chce být, proto nalézán ne v utopických
dálkách, ale v bližním: „*Já jsem byl hladový a Mě jste nasýtili*“.

Protože chce Kristus být nalezen v bližním,

nemůže mít člověk přátelství s Bohem bez spolubratra.

Nemůže se setkávat s Bohem bez svého bližního.

Proto nikdy nelze stavět proti sobě lásku k Bohu a lásku k bližnímu.

Krista Krále, Soudce nebe a země spatříme v okamžiku smrti.

Do té doby však s titulem Krista Krále vždy musíme spojovat okamžik,

kdy se Kristus za Krále prohlašuje. A to jsou chvíle v domě Pilátově:

Ježíš stojí svázaný, zbičovaný, odsouzený veleradou, pohrdaný davem lidu,

který chce vydat Barabáše, pár minut před dalším ponižováním, před křížovou cestou a ukřižováním.

Několik hodin před krutou smrtí na kříži, prohlašuje Ježíš:

„*Ano, já jsem Král, já jsem se pro to narodil as proto jsem přišel na svět!*“.

Na této zemi můžeme prosit o pomoc jen takto poniženého Ježíše před světskou mocí. Jenom si promítněme v mysli:

kde bych asi stál já, když jdu prosit Ježíše o pomoc, když se jdu modlit.

Je snadné modlit se k Soudci, k Zachránci,

k Divotvůrci, ke Kazateli a Učíteli pravdy.

Ale je nesnadné pokořit se ještě níž, než byl pokořen Kristus.

Uvědomit si, že já jsem i v lidských očích na tom hůř, než byl Kristus před Pilátem, kterého se zřekli všichni: „*Nemáme Krále, jen císaře!*“.

Je nám zatěžko sednout si vedle toho, kdo páchne, je nám zatěžko vyhnout se žebrákovi, podat ruku špinavému nebo nemocnému člověku,

ani se neotočíme po tom, kým pohrdáme a dostane-li se někdo s přátel do ponižující situace, nehlásíme se k němu, abychom nekompromitovali jeho i sebe. A zde máme a musíme prosit Ježíše, uznat za Krále toho,

který je pohrdaný všemi, a navíc fyzicky docela zničený,

který páchne a za chvíli potupně zemře,

kterému se i ve smrti budou vysmívat.

Přesto si ho volíme za Krále, klečíme před Zbičovaným a Ukřižovaným, klečíme dokonce před kouskem Chleba,

o kterém On před hroznou potupou a smrtí řekl,

že je to Jeho Tělo, když to budeme konat na Jeho památku.

Jaký je tedy náš Král na této zemi a v očích lidí této země,

a jaký jsem já, který před Ním klečím. Není moje klečení troufalým

výsměchem? Nezdá se mi, že ten trpící Ježíš je jen obraz, jen symbol;

ale ve skutečnosti v jediném okamžiku shodí oděv zuboženého žebráka

a já budu klečet v Jeho vznešené blízkosti?

V blízkosti Krále a Pána, který odpovídá mému postavení,

mému životnímu stylu, mým výhodám a mým představám o „skutečném

životě“? Jak velmi se mýlíme o Kristu, o Jeho Církvi, o jeho Královské

vládě. Místo, abychom spolu s Ním vstupovali do vlastních zkoušek,

bolestí a utrpení, netrpělivě čekáme, až ta hrůzná, nesmyslná hra skončí,

abychom pak mohli žít jakýsi dokonalý život bez velikých nesnází.

Probudme se rychle ze svých lživých představ a uvěřme evangeliu!

Jiskry 13.11.:

Mučivá pochybnost, trvá-li krátkou dobu, zvláště na počátku obrácení, přinášívá duši obírající se duchovními věcmi nemalý prospěch.

Kdo nikdy nepochybuje, nikdy nedospěje k pravému poznání věcí.

Kdo si v záležitostech své duše nepřipouští starostí a nemyslí na ně, nikdy sebe opravdově nepozná.

Útlé svědomí je jako oko.

I drobounký prášek nebo jemný chloupek se ho nemile dotkne a nedá mu pokoje, dokud se z něho nevyjme.

Ale svědomí otupělé je zatvrdlé jako mozol a necítí ani břevna.

Je známkou rozvráceného zdraví, necítí-li nemocný bolest.

Maje za to, že je s ním velice dobře, tone právě v nejhorším nebezpečí.

Ó kéž by duše mnohých netrpěly tak často podobnou spavou nemocí.

Jak pečlivě bývá účtování v časných věcech!

Všecko, všecičko se co nejpečlivěji odvažuje!

Jen duše je v našich očích tak bezcenná, že nezasluhuje vůbec péče.

Jiskry 16.11.:

Čím důkladněji poznají představení vnitřní stav svých podřízených, s tím větší pílí, láskou a starostlivostí budou jim moci pomáhat.

Lidské srdce je hluboké a nevyzpytatelné (*Jer 17,9*).

Nikdy je neprozkoumáš až na dno, stále ti zůstane skryté, dokud se ti samo neotevře. Uzavírá je zámek tak uměle zhotovený, že nikomu není otevřeno, leč komu chce samo.

Člověk může být donucen k práci, k mukám, ba i k smrti proti své vůli, ale žádné násilí, žádné úskoky jej nepřinutí, aby prozradil tajemství srdce, leč že sám chce.

Bez znalosti vnitřního člověka

dopracuje se výchovná práce zrovna tak malých výsledků, jako úsilí lékařovo o šťastné vyléčení nemoci, které nezná.

Zevnější znamení klamou, buď že jsou zkreslena přetvářkou a že si je člověk bere jako divadelní šaty pouze na čas, anebo že jedno a totéž znamení může být znakem opačného smýšlení. Tak mrak je známka buď ohně nebo vroucí vody.

* * *

Vladimír Neuwirth II, str.: 291:

Není možné budovat dílo s člověkem, který skrývá svou vnitřní tvář.“

Druhý příchod Kristův budou podle jeho slov předcházet tato znamení:

1. Evangelium bude hlášáno po celém světě.
2. Židé se obrátí ke Kristu.
3. Vystoupí nepraví proroci a mnozí odpadnou od víry.
4. Přejde antikrist a bude si počínat jako by byl Bohem.
5. Znovu přijde na svět Eliáš.
6. Povstane národ proti národu, bude zemětřesení v různých krajinách a hlad.
7. Po těchto útrapách se Slunce zatmí, hvězdy budou padat z nebe, nebeská tělesa se budou pohybovat. Tehdy se ukáže znamení Syna člověka a uvidí Syna člověka přicházet v slávě a moci.
8. Den Páně přijde znenadání jako zloděj v noci.

Smysl prorockých výpovědí Písma nebude aktuální až v poslední den, ale je aktuální stále.

Přesto se ty výpovědi musí většinou chápat jako obrazná a symbolická vyjádření určitých pravd a mít na zřeteli, že jejich smysl se s plnou jasností projeví až na konci světa.

Z katechismus a Dominik Pecka

Slavnost Krista Krále, B

Matta El Meskin, Meditace 46, *Nejprve hledejme lásku (krátká verze)*

Láska sama je schopna očistit tebe a cestu, po které jdeš!
Když se chytíme pravdy, principů, pravidel, povinností,
nikdy nebudeme vědět, jestli opravdu bráníme pravdu
nebo je to sobectví, které v nás jedná.
Principy, které vyhlašujeme, kterých se pevně držíme,
jsou možná pravdou nebo jsou náladami nebo idejemi zcela osobními.
To se neví.
Ale o lásce, jestliže se jí pevně chytíte,
nemůžete říct, že je sobectvím, protože láska je nepřítelem ega.
Jestliže lásku pevně uchopíš, zabiješ své ego.
Kdo zaujme pozice založené na lásce, zabijí sám sebe.
Pohledte na Krista a pochopíte.
Mohl si zvolit mezi hájením se před Pilátem
nebo se nabídnout jako oběť za ty, které miloval.
Kdyby vyslovil i jen jediné slovo pravdy,
Pilát by okamžitě učinil krok zpět.
Ale veliké dílo lásky,
ze kterého se denně my a celý svět napájíme, by se nedovršilo.
V lásce je skutečné zabití ega.
Nikdy nebudeš litovat toho, že jsi jednal z lásky.
Není důležité, jak velká je zdánlivá ztráta,
jak zamlžený je vzhled pravdy a principů z ní vyplývajících.
Láska je schopná podepřít sama sebe jako božské světlo.
Je schopná předat pravdu člověku, kterého jsi chtěl napravit,
ale rozhodl ses jednat s ním v lásce,
a dát mu poznat cestu více, než bys to mohl udělat ty.
Avšak lásku, kterou mu dáš, nemůže dostat od světa.
Svět umí říkat slova pravdy, ale nezná jazyk lásky.
Svět ví, jak používat jazyk pravdy, ale není schopen mluvit o lásce.
Všichni dokážou proklamovat pravdu.
Ale nikdo není schopný žít lásku,
jen ten, který se obětoval na oltáři lásky
a přijal být sežehnut plameny lásky.

Když sejdeš do hlubin lásky, uvidíš,
že každou práci, kterou vykonáš, osobní nebo veřejnou,
bude ve srovnání s láskou ničím.
Budeš vnímat, že každý čin bere svou existenci a sílu z lásky,
ať se jedná o modlitbu, o výuku, o službu.
Láska ti bude stále před očima a všechno jí bude podřízeno.
Je třeba něco obětovat:
svou pozici uprostřed svých bratří, svou pověst,
svou prestiž, své jméno, své principy.
Obětuješ všechno, cos postavil jako zábranu a zeď,
kde žiješ jako vězeň lži a neexistujících nároků, očekávání.
Člověk, který miluje, stále vypadá jako blázen, pomatený.
Lidé bez schopnosti rozlišování, analfabeti Ducha,
říkají, že je hlupák, říkají: je jasné, že je blázen!
Ale po čase je v tomto bláznů odhalena pravda,
která v něm je a která ti byla skryta a zatajena.
Uvidíš v něm velkého proroka,
dokonce někoho více než proroka:
uvidíš v něm samého Krista.

Slavnost Krista Krále, B

Evangelium na Slavnost Ježíše Krista Krále začíná Pilátovou otázkou:

„Ty jsi židovský král?“

A nakonec to bude důvod Ježíšova odsouzení napsaný na kříži: Židovský král.

Zaslíbený král je vlastními odmítnut a nepřijat a Římany ukřižován jen proto,

že je králem jiným způsobem, než jsou lidští panovníci.

A jen proto, že jeho království není z tohoto světa

a nemůže se tedy uskutečňovat mentalitou tohoto světa,

i když se o to my, křesťané, někdy pokoušíme.

Je zajímavé, že jako ukřižovaný se ujímá vlády nad tímto světem tím, že na kříži dává za nás svůj život a všem odpouští.

A tím nás vlastně osvobozuje od nadvlády všeho útlaku, všech zvrácených autorit, ponížení.

Neosvobozuje nás ještě větším útlakem a silou, ale láskou až do krajnosti.

Jeho královská důstojnost je v jeho vnitřní svobodě pro Otcovu vůli.

Jeho svrchovanost je svrchovaností Boha, který dává sám sebe, svůj život a svoji lásku za nás.

A to vše září na kříži.

Jeho mocí je bezmoc lásky.

Jeho důstojností je pokora služby, umývání nohou.

Ježíš, svou obětí za nás, i nám vrací královskou důstojnost dětí Božích.

Ano, jsme královské děti, ale ne ve smyslu světa, ale v tom království, které On uskutečnil a žije právě v té pozici oběti, lásky a slitování.

Ježíšův způsob vlády je vlastně současně také odsouzením a kritikou každé lidské autority založené na útlaku druhých.

Proto je tak důležité, abychom stále znovu a každý den nad sebou vyvyšovali autoritu Ježíšova kříže a jeho lásky.

Ve všem, co žijeme, i v našich vztazích a v naší službě.

To je svědectví pravdy o člověku a o Bohu.

Člověk se plně stává člověkem, když nalezne svou identitu v Kristu,
v jeho způsobu myšlení a života, jednání,
v jeho lásce, pokoře a mírnosti a v jeho službě.

Proto Ježíš říká: Kdo je z pravdy, slyší můj hlas.

Protože každý, kdo s Kristem spojí svůj život, má jeho ducha,
rozumí jeho slovům, nechává se jím vést
a vlastně uskutečňuje to jeho království.

Nejprve ve svém vlastním životě

a pak také v těch vztazích, které žije, a ve službě.

V každém z nás chce Ježíš žít svůj život

a budovat své království v tomto světě.

Jenom nečekejme, že to bude království přijatelné pro lidi světa.

Že nás za to budou druzí obdivovat.

Je zcela normální, že ten, kdo se opravdu spojí s Kristem

a s jeho královstvím, které není z tohoto světa,

bude mnohými stejně tak odmítnut, jako Ježíš.

Pro nepochopení, které to s sebou nese,

protože jeho království není z tohoto světa.

Slavnost Krista Krále, B, pravda

Ježíš přišel na svět, aby vydal svědectví pravdě.

Každý, kdo je z pravdy, slyší jeho hlas.

Provést volbu a naučit žáky, aby si zvolili totéž,

tak jedná skutečný učitel pravdy.

Nač vykládat nějaké učení

a zároveň dát každému svobodu se tomuto učení zpronevěřit?

Proč rázem utopit v bažině to, co jsme právě vystavěli?

Ježíš jako správný učitel pravdy vždycky jasně řekl:

„Tahle cesta vede ke spojení s Bohem a tahle cesta k tomu nevede.“

Kde dnes najít takového křesťana, kněze a biskupa?

Úkolem mistra není nezaujatě označit všechny možné cesty.

Úkolem mistra je rozhodnout, kterou z nich se vydat,

protože jsme mu dali právo vyřazovat, schvalovat a řídit naše preference.

Ježíš je král, který má právo rozhodovat, co je pro mě dobré a co zlé.

Pouze nesmlouvavý a náročný učitel je hoden vzpomínky a jména učitel.

Dobrotiska bez síly přesvědčit nejsou k ničemu.

Člověk, který pociťuje potřebu následovat dav, není učitel.

Relativisté zbořili pevné hradby mezi dobrem a zlem,

protože nás poučili, že všechno můžeme vidět i jinak,

takže je vlastně jedno, co budeme dělat a zároveň nás připravili o rozum.

Říci, že něčemu věřím a pokládám něco za pravdu nebo omyl

se dnes považuje za společensky neúnosné.

K slušnému chování patří zdůrazňovat, že já to tak vidím,

ale že to může být taky úplně jinak.

Smí se dnes říkat názory, ale nikoli pravda.

Prohlašovat něco za skutečně pravdivé se pociťuje jako totalitní nátlak

a projev *naivní nebo zlobné* netolerance.

Všichni jen jako hledáme pravdu, ale najít ji není světem dovoleno.

Láska k bližnímu a věrnost pravdě se vzájemně vyžaduje.

Nenávist vůči římskokatolické církvi je dnes oblečena

do všeobjímající lásky ke všem náboženstvím.

Je velký omyl domnívat se, že když lidé ztratí křesťanskou víru,

nebudou věřit v nic. Naopak budou věřit v cokoli a podrží si své předsud-

ky.

Křesťanská víra, víra církve je
něco jiného než přesvědčení o Bohu.

Víra je přijetí zjevené pravdy,
které dovoluje „vstupovat do nitra tajemství“,
a které přiměřenou mírou „podněcuje rozum,
aby se jí otevřel a pronikl její hluboký význam“.

Vnitřní přesvědčení je pouze souhrn lidských zkušeností, náhledů,
souhrnem lidských pokladů moudrosti a náboženskosti,
které člověk nashromáždil a uskutečnil při svém hledání pravdy
a ve svém vztahu k božskému a k absolutnímu.

Pokud člověk nedal souhlas Bohu, který se zjevuje jako absolutní pravda,
nemá ještě víru. Víra je vztah osoby k Osobě,
služebníka ke Králi.

Pane Ježíši Kriste, dej nám poznat pravdu,
věřit v pravdu, žít pravdu, a vytrvat v pravdě.

Slavnost Krista Krále, B

„Co je pravda?“ ptá se Pilát a mnoho lidí dnes.

Lidé neznají zjevení všemohoucího Boha,
pohrdají vedením církve, sami chtějí přijít k pravdě.

Pýcha brání poznání.

Dnes už nám nevládne diktatura proletariátu,
ale máme jinou diktaturu, **diktaturu relativismu.**

Všechno je prý dnes relativní.

Říci, že něčemu věřím a pokládám za pravdu nebo omyl
se dnes považuje za společensky neúnosné.

K slušnému chování patří zdůrazňovat,

že já to tak vidím, ale že to může být taky úplně jinak.

Smí se říkat v lepším případě názory, ale nikoli pravda.

Prohlašovat něco za skutečně pravdivé se pocituje
jako totalitní nátlak a projev naivní nebo zlobné netolerance.

Všichni jen jako hledáme pravdu, ale najít ji není dovoleno.

Láska k bližnímu a věrnost pravdě se vzájemně vyžaduje.

Čím svobodněji tvrdím to, co pokládám za pravdu,
tím více mám milovat toho, kdo to popírá.

Dnes se říká, že myslitelé nemohou najít odpověď na záhadu náboženství.

Nesnáz však je v tom, že nemohou najít ani onu záhadu.

Nenávist vůči římskokatolické církvi je dnes oblečena
do všeobjímající lásky ke všem náboženstvím.

Je velký omyl domnívat se,

že když lidé ztratí křesťanskou víru, nebudou věřit v nic.

Naopak budou věřit v cokoli a podrží si své předsudky.

Pane Ježíši Kriste,

dej nám poznat pravdu,

věřit v pravdu,

žít pravdu
a vytrvat v pravdě.

Slavnost Krista Krále

Všechny lidi čeká spravedlivý Boží soud.

Evangelium není lacinou útěchou ani strašákem pro zlobivé.

Lacinou útěchou by bylo, kdyby vše smrtí končilo

a nemuseli bychom se nikomu zodpovídat.

Kristus je Pravda.

Postavit se do světla této pravdy musí být nejvyšší vrchol našich cest.

Jak skvělé bude, že se jednou konečně dozvíme celou a skutečnou pravdu

o sobě samém, o svém životě a o všem, co do něho náleželo.

Jak osvobozující a úžasné bude konečně slyšet onu „tajenku“,

kteřá nám stále unikala

v houštině nezodpovězených otázek, omylů a spletitých problémů.

Při posledním Božím soudu už nebude nic skryté,

protože všechno bude ve všem a v plnosti pravdy.

Pokud žiji na zemi, musím **nechat věci otevřené,**

nesoudit ani druhého ani sebe,

nemohu plně posoudit ani celou pravdu

o nejružnějších svých činech a slovech a jejich důsledcích,

o smyslu mnoha svých složitých životních situací,

protože v nich vždy bylo a je, co neznám nebo čemu nerozumím.

Nemusím ztrácet čas a energii posuzováním a odsuzováním světa kolem nás,

vždyť „kníže tohoto světa je již odsouzen“.

Máme skvělou naději, že ne my, ale Kristus,

Pravda sama bude mít poslední slovo.

Slavnost Krista Krále

*Bůh má trojí království: **království přirozenosti, milosti a slávy.***

První se vztahuje ke druhému a druhé ke třetímu.

Milost předpokládá přirozenost, překonává a zušlechťuje ji.

Bohatství milosti jsou zárukou slávy.

Rozkoše svatých jsou předehtou ráje.

Sláva, bohatství a rozkoše Božího království

existují také spolu s potupami, chudobou a bolestmi,

proto nejsou měřitelná s opačnými zly. Všimněme si,

jaký je rozdíl mezi královstvím milosti a královstvím hříchu?

Každé má svou hlavu, své války a zbraně, své odlišné zákony.

Obě se nacházejí v našem nitru.

Jedno je založeno na Adamovi, druhé na Kristu.

Jedno se buduje na troskách druhého. Je na nás volit,

zda budeme poddanými jednoho nebo druhého z těchto dvou království.

Spása spočívá v tom, že se stáhneme z království hříchu,

abychom vstoupili do království milosti.

Dokonalost spočívá v tom, že v sobě dáme zemřít zákonu hříchu a těla,

abychom žili podle zákona ducha.

Obvykle si člověk pohrává s úmyslem

dávat dohromady království milosti s královstvím hříchu.

Hledá pak kompromisy, aby se sladily zákony jednoho se zákony druhého,

čemuž sebeláska dodává tisíce triky a instrumenty.

Právě proto je obecná situace lidí plná nerozhodností a alternativ.

Kristus říká: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům.“

Bůh chce kralovat v srdcích sám, nesnese soutěživost.

A tedy aby se stal jediným mírumilovným vlastníkem, je třeba vyhnat tyran-ny, kteří Mu upírají vládu, totiž předměty, které tam proti Jeho právům vládou kvůli nezřízenému afektu.

Jejich objevení lze vypožorovat tak, že zkoumáme,

kam obvykle směřují naše myšlenky,

a která ze čtyř vášní radosti, smutku, touhy a strachu nás nejvíce ovlivňuje. Pokud se nám podaří její odhalení, zasadíme se, abychom ji vytrhli z kořene a zničili tím, že rozvineme právě opačné sklo-ny.

Lallemant, Spiritualita srdce, strana 325-331
Slavnost Krista Krále, B

Matta El Meskin, Meditace 46, *Nejprve hledejme lásku*

Prožil jsem celý život uskutečňováním pravdy
s bratřími, v církvi, s lidmi, s celým světem.
Ale tímto jednáním jsem hodil lásku za záda.
Až letos jsem si všimnul, že jsem se dostal do nebezpečné situace,
do krajního bodu, do něhož se pravda může dostat,
do bodu, který bych mohl překonat jen ustoupením/couvnutím,
a tak zmařit zkušenost jednoho života.
Láska musí převážet...

Řeknete mi:

„Ale jak je to možné?

Kristus řekl: Já jsem pravda, Já jsem vám řekl pravdu“.

Říkám vám:

největší dílo Kristem vykonané je jeho ukřižování.

Byl ukřižován pro pravdu nebo pro lásku?

Kdyby pro pravdu, bránil by se.

Avšak nebránil se

a ukázal nám svou lásku tím,

že se za nás nechal ukřižovat nespravedlivě, v pokoření.

To je náš život. Chceš žít jako Kristus?

Můžeš si vybrat:

můžeš se bránit, dokázat (dokazovat?) svou nevinu,

a tak nebudeš ukřižován.

Nebo se nebudeš bránit, přijmeš z lásky ke Kristu pokoření,

a můžeš být tedy ukřižován.

Apoštol Pavel mluvil o lidech, kteří se mohli zachránit,

ale odmítli pomoc, aby obdrželi lepší (srov. Žid 11, 35).

Jiní byli mučeni a odmítli se zachránit,

protože chtěli dosáhnout něčeho lepšího, totiž vzkříšení.

*Je to otázka krajní preciznosti, a to proto,
že vy všichni jste se hlasitě postavili proti tomu,*

že jsme takto pokryteční.

Nebyli jsme schopni učinit z lásky naše útočiště,
naši tvrz, v níž bychom se cítili chráněni.

Stále jsme se skrývali v pravdě

a pravda byla neupřímností a osobními sklony (náladami?)

před námi překroucená (zkreslená), aniž bychom si toho všimli.

Říkáme: „Je to pravda“. Avšak není.

Říkám vám: zde jsme všichni nedostateční.

Musíme zpytovat svědomí,

protože zatímco zamýšlíme očistit lásku pravdou,

očistit ji povinností (závazky?) s kolektivními a jednotlivými zájmy,

neuvědomíme si ve skutečnosti, že láska sama je schopna očistit

tebe a cestu, po které jdeš!

Zdá se ti, že budeš-li praktikovat lásku, budeš tratit.

Avšak to je nemožné, protože láska z přirozenosti „je bez konce“ (srov. 1 Kor 13, 8).

Je nemožné, abys konal v nějaké situaci s láskou a ztrácel ty nebo jiní.

(Nemůžu vás vést já.

Můžu vám jen vyložit, co se ve mně stalo

a Duch Svatý povede každého z vás,

protože jsem neschopný dát vám zakusit lásku.

Já sám ještě tápu, jak jsem vám řekl.

Snažím se stále ještě změnit

a je to pro mě jako bych ze sebe za živa stahoval kůži.)

Očistit lásku skrze pravdu je operace náročná a krajně složitá...

Láska je to, která mi dá vynořit se a dosáhnout druhého břehu.

Celý život se budu jen tak tak držet nahoře (nad hladinou).

Láska má ohnivá křídla.

Zabrání mi potopit se a přenese mě na druhý břeh.

Řekl jsem vám,

že svět, lidé, zlomyslníci, ďábel by byli schopní mě srazit do pekla,

avšak láska, které jsem se chytil, kterou jsem sevřel,

jak říkají světcí, mě vyzvedne do nebe.

Avšak když se chytíme pravdy, principů, pravidel, povinností,

nikdy nebudeme vědět, jestli opravdu bráníme pravdu

nebo je to sobectví, které v nás jedná.

Principy, které vyhláshujeme, kterých se pevně držíme,

jsou pravdou nebo jsou náladami nebo idejemi zcela osobními?

To se neví.

Ale o lásce, jestliže se jí pevně chytíte,

nemůžete říct, že je sobectvím, protože láska je nepřitelem ega.

Jestliže lásku pevně uchopíš, rozdupeš ego, zavrhneš ho, zabiješ ho.

To znamená, že kdo zaujme pozice založené na lásce, zabijí sám sebe.
Pohleďte na Krista a pochopíte.
Mohl si zvolit mezi hájením se před Pilátem
nebo se nabídnout jako oběť za ty, které miloval.
Kdyby vyslovil i jen jediné slovo pravdy,
Pilát by okamžitě učinil krok zpět.

Ale veliké dílo lásky,
ze kterého se denně my a celý svět napájíme, by se nedovršilo.
V lásce je skutečné zabití ega.
V lásce je smrt, zcela autentická, zcela jistá.
Je to božská cesta, královská. Nikdy ti nedá ztratit jakoukoli kauzu.
Nikdy ti nedovolí regresi (návrat do původního stavu).
Nikdy tě nezklame, nikdy, nikdy. Ale bránit pravdu...
Pokaždé, otcové, když jsem bránil pravdu, litoval jsem...
Abba Arsenius řekl:
„Často jsem mluvil a litoval jsem toho.
Ale nikdy jsem nelitoval toho, že jsem mlčel.“
Avšak já říkám:
„Často jsem říkal pravdu a litoval jsem toho.
Ale nikdy jsem nelitoval toho, co jsem řekl nebo udělal z lásky.“
Nikdy nebudeš litovat toho, že jsi jednal z lásky,
není důležité, jak velká je zdánlivá ztráta,
jak zamlžená je fyziognomie/vzhled pravdy a principů z ní vyplývajících.
Láska je schopná podepřít sama sebe jako božské světlo.
Je schopná předat pravdu člověku, kterého jsi chtěl napravit,
ale rozhodl ses jednat s ním v lásce,
a dát mu poznat cestu více, než bys mohl udělat ty.
Avšak lásku, kterou mu dáš, nemůže dostat od světa.
Svět umí říkat slova pravdy, ale nezná jazyk lásky.
Svět ví, jak používat jazyk pravdy, ale není schopen mluvit o lásce.
Všichni dokážou proklamovat pravdu, *nejen ty*.
Ale nikdo není schopný žít lásku,
jen ten, který se obětoval na oltáři lásky
a přijal být sežehnut plameny lásky.
Láska je silná a nelitostná, silnější než plameny.
Láska je schopná mě napravit mnohem více než bázeň Boží.
Velikost, moc, vznešenost Boží mě nebyly schopny zastrašit a vylekat tak,
jako jeho láska.
Hůl Boží lásky do mě vstúpila více, než napravování (korekce).
Protože když cítím jeho lásku, jeho něžnost ke mně,

já, který jsem hříšník, celý se rozplývám.
Láska je schopná napravovat, vyučovat, vychovávat,
a to je to, co jsem ve svém životě viděl,
i když jsem měl oči před láskou zavázané
a ubíral jsem se cestou pravdy.

Jistě, nemohl bych jít cestou lásky,
kdybych předtím nešel v pravdě.
To není možné, zde se jedná o jiné odstupňování.
Neříkám, že předtím jsem se mýlil,
ale zmýlil bych se, kdybych si neuvědomil existenci cesty lásky...
Možná není jasné, o jaké lásce mluvím: o lásce bez výhrad.
Bezvýhradná láska, láska spontánní, která nebere v úvahu nic,
ani budoucnost, ani principy, ani závazky, ani věk,
ani kněžskou důstojnost, ani nic jiného.
Dokonalá láska, která bije silně, řekl bych bláznivě! ...
Věřte mi, jestliže člověk dosáhne pravé lásky, dosáhl všeho.
Nebojte se, že by to bylo na náklady víry nebo povinností nebo principů.
V den, kdy dosáhneš lásky,
ve srovnání s ní se ti vše bude zdát jako smetí *(srov. Fil 3, 8)*.
Jak řekl apoštol Pavel, láska je dovršením Zákona *(srov. Řim 13, 10)*.
Chci říci, že když sejdeš do hlubin lásky,
uvidíš, že každou práci, kterou vykonáš, osobní nebo veřejnou,
bude ve srovnání s láskou ničím.
Možná, přesnějším způsobem, budeš vnímat,
že každý čin bere svou existenci z lásky a svou sílu z lásky,
ať se jedná o modlitbu, o výuku, o službu.
Láska ti bude stále před očima a všechno jí bude podřízeno.
Je třeba něco obětovat, ve smyslu,
že jestli chceš následovat tuto vznešenou metodu křesťanské lásky,
nemůžeš nepřinést obět:
svou pozici uprostřed svých bratří, svou pověst,
svou prestiž, své jméno, své principy.
Obětuješ všechno, cos postavil jako zábranu a zeď,
kde žiješ jako vězeň lži a neexistujících nároků, očekávání.
Na mysli mám nyní jistý obraz člověka, který miluje:
stále vypadá jako blázen, pomatený.
Lidé bez schopnosti rozlišování, analfabeti Ducha,
říkají, že je hlupák, je jasné, že je blázen!
Ale po čase je v tomto blázně odhalena pravda,

která v něm je a která ti byla skryta/zatajena.
Uvidíš v něm velkého proroka,
ba někoho více než proroka:
uvidíš v něm samého Krista.

MODLITBA ZA VÍTĚZSTVÍ KATOLICKÉ VÍRY

Všemohoucí a věčný Bože, Otče, Synu a Duchu Svatý,
klaníme se před Tvou Velebností,
z hloubky duše Ti děkujeme za neocenitelný dar katolické víry,
kterou si nám zjevil skrze Ježíše Krista, pravého Boha a pravého člověka.
Toto božské světlo jsme přijali ve svatém křtu
a slíbili jsme Ti, že si tuto víru zachováme neporušenou až do smrti.
Rozmnož v nás dar katolické víry.
Ať se tato víra tvou milostí posilní a stane se neotřesitelnou.
Denně v nás rozmnožuj pochopení krásy a hloubky katolické víry,
abychom žili v hluboké radosti z tvé božské pravdy
a byli připraveni raději všechno obětovat než tuto víru ohrozit nebo zradit.
Uděl nám milost, abychom byli ochotní
tisíckrát podstoupit smrt třeba jen za jediný článek Kréda.
Přijmi se zalíbením náš skutek pokorného zadostučinění za všechny hříchy
spáchané laiky i kleriky, hlavně členy vysokého kléru,
kteří se v rozporu se slavnostním slibem, který dali při svěcení,
že budou učiteli a obránci neporušenosti katolické víry,
stali zastánci herezí, otrávilí tím svěžené stádo
a vážně urazili Božský Majestát Ježíše Krista, Vtělené Pravdy.
Dej nám milost vidět všechny události našeho života a nesmírné zkoušky,
kterými prochází naše svatá Matka Církev nadpřirozeným světlem víry,
a věřit, že způsobíš,
aby z obrovské duchovní pouště dneška povstal její duchovní rozkvět,
který ozdobí zahradu Církve novými skutky víry a začne její novou éru.
Pevně věříme, že katolická víra je jedinou pravou vírou a náboženstvím,
ke kterému jsi pozval každého člověka, aby ho svobodně přijal.
Na přímluvu Panny Marie, přemožitelky všech bludů,
na přímluvu všech mučedníků a vyznavačů víry
kéž v Církvi opět zvítězí svatá, katolická a apoštolská víra,
aby se žádná duše neztratila,

ale aby přišla k poznání Ježíše Krista, jediného Spasitele lidstva,
a spravedlivou vírou a spravedlivým životem
dosáhla věčnou blaženost u Tebe,
Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu svatý,
Tobě ať se vzdává všechna čest a sláva na věky věků. Amen.

Slavnost Ježíše Krista Krále, C

„Odpověděl mu: Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji.“

V této jediné krátké Ježíšově větě je obsaženo mnoho.

Dosud o Ježíšově velikosti svědčili jiní.

Nevědomky ji svými výroky vyznávali členové velerady, vojáci,
jeden ze zločinců. Vědomě ji vyznává druhý zločinec.

Nyní tuto svou velikost projevuje sám Ježíš.

Ačkoli je přibit na kříž, ponížen a potupen, jedná jako suverénní vládce,
jako Král. Neboť výsadou a právem králů je udělovat milost.

Jestliže chce, může osvobozovat ty, kteří propadli trestu.

Dnes bychom řekli, že může vyhlásit amnestii.

A on svého práva využívá. Hebrejský výraz “amen”,
kterým svůj královský, osvobozující výrok uvozuje, vyjadřuje pevnost,
jistotu, neochvějnost a spolehlivost, se kterou tento osvobozující výrok
vynáší vládce a Král. Mluví stručně – jeho jediné slovo stačí...

Dnes o slavnosti Ježíše Krista Krále

nechejme na sebe zapůsobit hloubku Lukášova vyprávění, které líčí
Ježíšovo ponížení a potupu – a v něm dává zazářit jeho nezměrné velikosti.

Žasneme nad majestátností, obsaženou v jeho stručném osvobozujícím
výroku, se kterým se jako Král obrací na zločince propadlého trestu.

A při slavnostní liturgii prosme toho, kterému patří všechna moc:

Pane, nezasloužím si, abys ke mně přišel,
ale řekni jen slovo a má duše bude uzdravena!

„Ježíš Kristus je stejný včera i dnes i navěky.“ (Žid 13,8)

Naopak, dějiny podléhají změnám a musí být stále evangelizovány;
musí být zevnitř obnovovány; jedinou skutečnou novostí je Kristus:

On je jejich vrcholným naplněním, je zářivou budoucností člověka i světa.

Kristus je Pánem, kterému Bůh položí k nohám všechny nepřátele,
včetně smrti.

Církev nepatří světu: patří Kristu. A Kristus se nemění.

Jeho evangelium nepotřebuje být aktualizováno,
ale musí být žito, milováno, bráněno – i za cenu zesměšňování,
marginalizace (*vyloučení na okraj společnosti*) nebo pronásledování.